

CLARK DARLTON

Flotila duchů

Knihovnička Perry Rhodan 105

Přeložil Jaroslav Kuťák

Kolem obřího modrého slunce kroužila planeta podobná Zemi. Její gravitace dosahovala něco přes jednu g a atmosféra měla dostatek kyslíku. Kontinenty jednoznačně prozrazovaly osídlení inteligentními a technicky vyvinutými bytostmi.

Nejenom slunce bylo modré a nejenom nebe nad pátou planetou této soustavy mělo neobvyklé zbarvení. Kolem celé soustavy se jako kulovitá slupka rozprostíral namodralý, průhledný energetický ochranný štít, který Rhodana inspiroval při jeho první návštěvě, aby toto impérium Akonanů nazval Modrou soustavou.

Planetu nazval Sphinx.

Sphinx měla dva měsíce. Jeden z nich byl malý a bezvýznamný. Ten druhý, velký zhruba jako Merkur, však díky svým materiálním transponderům nahradil celou vesmírnou flotilu. V podstatě byl tento měsíc gigantickou vysílací stanicí. Odtud mohli Akonané vysílat k jakémukoliv místu v Mléčné dráze zboží a materiál, ale také zbraně nebo sebe samotné. Dostali se tak všude tam, kde existovala odpovídající přijímací stanice.

„...Kdyby se jim tedy podařilo nepozorovaně umístit takovou

stanici třeba na Zemi, pak by beze všeho byli schopni invaze, aniž by k tomu museli použít jednu jedinou kosmickou loď.

Jednou se o to už pokusili - oklikou přes sedmou planetu slunce Beteigeuze - a nechali tam zuřit plazmatickou příšeru, která nakonec málem zahubila lidstvo.

Rhodan si byl jist, že nezůstane pouze u tohoto pokusu a také tušil, že pouhá defenzíva by nebyla tím nejsprávnějším prostředkem, jak oponovat zákeřným útokům Akonanů. Naopak - bylo nutné vylákat tyto předky Arkonidanů z jejich dobře chráněné Modré soustavy. Více než tři tucty lehkých i těžkých křižníků Pozemšťanů kroužily kolem modrého energetického ochranného Štítu soustavy a pokoušelo se najít díru. Jenže žádná tam nebyla. Proto pro Pozemšťany nebylo možné zjistit cokoli o událostech, které se odehrávaly na Sphinxu a jejím větším měsíci. Tuto situaci znemožňoval navíc fakt, že prakticky neexistoval žádný vesmírný provoz z Modré soustavy, protože Akonané používali výhradně transmitery. :

Ale pak byla na větším měsíci páté planety připravována přece jen kosmická loď. Nebyla nijak veliká, ale měla typickou kulovitou podobu arkonidské lodi, jenom s tou výjimkou, že oba póly byly výrazně zploštělé. Všichni kolem se chovala normálně jako při startu jakékoliv jiné transportní lodi, která měla umístit transmitter kdesi ve vesmíru, nicméně byly to klamavé manévry. Tato loď nebyla obyčejnou lodí, měla tajnou a jedinečnou konstrukci.

Na Sphinxu se shromáždila posádka lodi Akonanů a dostávala poslední instrukce. Akce se ještě jednou probírala. Byla zdůrazňována důležitost úspěchu a účinnost absolutního překvapení. Tento útok proti Arkonu a tím také proti Zemi byl experimentem, zdůrazňoval mluvčí a zvedl přitom obě paže k nebi, aby ukázal na modré slunce. Akce je geniální směsicí techniky a psychologické kalkulace - protivník ji prohlédne teprve ve chvíli, když už pro něj bude pozdě.

Pak se posádka zformovala a pochodovala podél shromážděných Členů vlády a vědců k rozzářenému silovému poli pod světelným obloukem - branou velkého materiálního transmiteru.

Jakmile první řada Akonanů dospěla k oblouku, jednoduše zmizela. Muži udělali krok a byli pryč. Jako by je tato nicota spolkla. Následovala druhá řada, pak třetí a všechny ostatní, až planetu Sphinx opustila celá posádka.

Ve stejnou vteřinu však materializovala na měsíci. První řada vystupovala z téměř identického světelného oblouku. Jedním jediným krokem překonala vzdálenost mezi planetou a měsícem.

Posádka se blížila k lodi se zploštělými póly. Nastupovala na její palubu.

Dvacet nebo třicet světelných hodin odtud kroužily válečné lodě Pozemšťanů. Ani jejich nejcitlivější přístroje nedokázaly zjistit, co se na Sphinxu nebo na měsíci děje. Nezaregistrovaly ani start malého křižníků, který se vzrůstajícím

-zrychlením odlétal k hranicím Modré soustavy a aktivoval ^neznámou techniku, která umožňovala prostoupit zdánlivě (neproniknutelnou energetickou stěnou. i To byl okamžik, na který Pozemšťané čekali. Když se něja-

-ké lodi podařilo prorazit energetickou stěnu zevnitř, pak to přece muselo být možné i zvenčí. Na monitorech tří strážných křižníků se ukázal stín akonské

-lodi. Dříve než mohla být pronásledována, překročila jednoduchou rychlost světla a zmizela v hyperprostoru. Tam se pro pozorující Pozemšťany stala neviditelnou. Nikdo netušil, že útok začal. Útok v podobě, jakou ještě nikdy nikdo neviděl. Skupina Akonanů odstartovala, aby otrásla hvězdnou říší v základech. Neviditelná pěst se chystala udeřit do prostoru a Času, a také udeřila.

„Mají nás za obtížnej hmyz," konstatoval Rhodanův zástupce Reginald Bull sarkasticky. „Arogance starých Arkonidanů tenkrát, když ztroskotali na Měsíci, je proti tomu směšná."

Sluneční maršál Freyt souhlasně přikývl, ale nic na to neříkal. To přenechal Rhodanovi, který seděl na opačném konci stolu. Díval se z okna na hlavní město Země Terranii. Kdysi tu bývala poušť Gobi.

„Tedy dobrá," zaujal Perry Rhodan názor. „Pohrdají námi a chtějí nás odsunout nebo dokonce zničit, skutečně jako obtížný hmyz. Nesvědčí to o jejich aroganci a zároveň hlouposti? Každý, kdo podceňuje svého protivníka, je hlupák. Kromě toho jsou netolerantní, protože nejsou schopni strpět naši existenci. Znájí nás stejně málo jako my je. Netolerance, přátelé, je prakticky totéž jako hloupost."

Freyt řekl: „Jsme připraveni, Perry. Naše flotily mohou každou chvíli odstartovat, jen co vydáš rozkaz k útoku. Akonané znají galaktickou pozici Země. Myslím, že to můžeme konstatovat."

„Kdyby alespoň zaútočili!" mýnil Rhodan. „Třeba všemi svými loděmi, otevřeně a upřímně. Ale obávám se, že jejich další útok bude stejně zákeřný jako ten první. Vyhýbají se válce, ale nevyhýbají se vraždění. Je DRUSUS připraven ke startu. Bully?"

„Jasně," potvrdzoval Reginald Bull se zrzavou kšticí. „Neustále!"

„A jednotka mutantů?"

„Na palubě!"

„Deringhouse?"

„Pořád k dispozici. Koneckonců je kapitánem lodi."

„Dobrá," konstatoval Rhodan. „Takže brzy něco podnikneme. Když už se Akonané nerozhoupají sami, přinutíme Je k

tomu." Zaváhal. „Ještě jedna otázka, Freyte: jak daleko jsme se zabudováním lineárních pohonných agregátů? Už jsou připraveny odpovídající lodě?"

„Některé se nacházejí na zkušebních letech, a v loděnicích na Měsíci se neustále pracuje. Pokud to bude nutné, lze odtud-kdykoli požadovat loď s novým lineárním pohonem."

„Díky, víc jsme nepotřeboval."

Rhodan se podíval na Bullyho, Freyta a ostatní muže.

„Ještě nějaké otázky?"

Jeden z generálů vstal.

„Pane, máte v úmyslu startovat ještě dnes?"

Rhodan se usmál.

„Ne, pochopitelně že ne. Naše plány ještě nejsou úplné. Dozvíte se všechno včas. Další otázky?"

Později, v Rhodanově bytě, seděl Perry a Bully společně s několika dalšími přáteli. Myšob Cucky dřepěl na pohovce v koutě a zdálo se, že spí. Šéf jednotky mutantů John Marshall sedel vedle Rhodana.

„Je to skoro stejný jako tenkrát, když nás čekal boj proti Arkonidanům," vzpomínal Bully. „Ovšem ti mi byli milejší. • Aspoň jsme věděli, s kým máme co do činění a kde ho najdeme."

„Přesně tak," souhlasil Marshall. „Tentokrát tápeme v temnotách. Akonané, předci Arkonidanů, jsou ještě tajuplnější a arogantnější než oni. Bohužel ne však tak slabí a dekadentní. Budeme s nimi mít ještě hodně zlosti."

„Měli bychom je ignorovat," poznamenal znechuceně Bully.

„Nebezpečí neodstraníš tím, že ho ignoruješ. Naopak! Tím se zvětšuje."

„Co máte v úmyslu, šéfe?" .otevřeně se zeptal Ras Čubaj.

Rhodan se pousmál.

•-„Vy jste pořád tak přímý. Rasi! A budiž, dám vám odpověď."

Zítřka nebo pozítří odletíme s malou flotilou k základně Modré soustavy. Tam už čeká dvě stě jednotek. Pokusíme se prolomit energetický ochranný štít silou. Možná se to podaří, když všechny lodi naráz transituji."

Bully přestal drbat Guckyho. „Ty myslíš jako zároveň transítovat? Není to nebezpečný?"

„To tedy je!" vysvětloval Rhodan lhostejně. „Síla ořesu prostoru by mohla energetickou bariéru prolomit. Když ne..."

Neřekl, co by se stalo.

Bully zbledl.

„To je zatracený riziko, Perry!"

„Tebe se týkat nebude. Bully, protože ty tentokrát zůstaneš tady. Chci, abys tu během mé nepřítomnosti velel. Mám takový nepříjemný pocit, jako by se mělo stát něco, co nám všem bude velice nepříjemné."

„Útok Akonanů?"

„Ano, možná nějaká invaze."

Náhle jejich výměnu názorů přerušil hyperkom.

„Pozor! Pro Perryho Rhodana! Důležité! Hyperspojení s Arkonem! Prosím, okamžitě hlásit! Hypervysílání z..." .•

Rhodan vyskočil a rozběhl se k telekomu. Jedním stisknutím tlačítka se spojil se spojovou centrálou Terranie. Zanedlouho měl na svém monitoru tvář Allana - Gonožala Vlil., Imperátora Arkonu.

„Co se děje?" vyhrkl Rhodan. „Můžeš mluvit otevřeně. Mám tu jenom nejbližší přátele."

„Co se děje...? To kdybych věděl. Stalo se něco nepředstavitelného. Kdosi prorazil k Arkonu, prolomil bezpečnostní prstenec a přistál na planetě války, Arkonu III, aniž by ho kdokoli dokázal zastavit, aniž by automatická děla střílela, aniž by byl vyhlášen poplach!"

Rhodan na Atlana nechápavě zíral. To, co Imperátor líčil, nebylo možné pochopit. Neexistovala žádná loď, která by tím

to způsobem mohla proniknout planetárním prstencem pevnosti Arkonu. To prostě nešlo! Atlan se musel mýlit. Nějaké nedorozumění...

„Ty mi nevěříš?“ vyhrkl Atlan. „Musíš mi věřit, Perry. Jsem ztracen, když toho cizince nedostanu. Uhníždil se mi na Arkonu III! Tam máme naše loděnice, výcvikový tábor, je tam také počítačový Regent! A kdyby ten byl poškozen, Rhodane, pak nevím! Kdyby padl do cizích rukou...! Ano, vím, co chceš říct, umí se bránit. Ale umí to doopravdy? Uvědom si, že cizinci prolétli prstencem a že děla nestřílela! Určitě budou umět přelstít i počítač.“

„A co strážní lodě? Copak si toho vetřelce nevšímly?“

„Pochopitelně všimly, ale pronásledování bylo bezúčelné. Už jenom sledovaly, jak cizinec přistává na Arkonu III a Jak mizí. Jakmile se naše lodě přiblížily, ocitly se pod palbou. Z našich vlastních stacionárních paprskových děl!“

Trvalo deset vteřin, než Rhodan odpověděl.

„Ještě dnes odstartuji s DRUSUSEM a deseti dalšími jednotkami a poletím přímo k Arkonu. Postarej se, abychom se k tobě dostali.“

- Allanova tvář prozrazovala úlevu.

- „Děkuji ti, Perry. Snad společně najdeme nějaké východisko. Ten cizinec - ty ho znáš?“

„Jak vypadala ta loď?“

„•, „Velká kovová koule, ale oba póly nápadně zploštělé. Pohon...“

„Díky, to stačí. Jsou to Akonané. Už se pokoušeli zneškodnit Zemi, nyní přicházejí za tebou. Ve vesmíru neexistuje žádný nebezpečnější protivník. Počkej tedy na mě. Okamžitě na-važ spojení, jakmile se stane cokoli nápadného.“

„Ještě jednou díky... Akonané? Řekneš mi o nich něco víc?“

„Až budu moci, Allane. Ty zatím pozorně sleduj všechno, co se děje na Arkonu. Sleduj Arkon III. Stáhni své flotily a

hermeticky Arkon uzavři. Jakmile by se cizí loď pokusila odstartovat, znič ji, pokud to dokážeš."

„Ozvu se ti, jakmile se bude něco dít," sliboval Allan.

Rhodan vypnul spojení a usedl.

„Odstartujeme za hodinu," přikázal. „Ty zůstaneš tady. Bully. Nechci Zemi opustit, aniž bych tu nechal autoritu. A spolehni se - určité se tu něco semele, až budu pryč."

Netušil, co by se mělo semlít, ale také nevěděl, že bude mít velice brzy pravdu.

^ ^ ^

DRUSUS rematerializoval po druhé transici v blízkosti arkonidské základny, dvacet tisíc světelných let daleko od Země. Hned se ozvala hyper vy síť áčka.

„Bojová loď DRUSUS, Sluneční říše," hlásil spojař. „Velitel Perry Rhodan, Země. Volali jste nás?"

Na obrazovce byla vidět pouze neznámá tvář Arkonidana. Bílé vlasy, vysoké Čelo, narudlé oči a s námahou potlačovaná arogance.

'•.

Arkonidan očividně netušil, s kým to vlastně navázal kontakt. Jeho tvář vyjadřovala zklamání.

„Velitel základny Geral Khor, planeta Salex 4. Nemám spojení s Arkonem. Chcete Imperátorovi hlásit, důležité informace?"

Rhodan na Arkonidana ostře pohlédl.

„Vaše hypervysílačka přece pracuje, jinak byste se mnou nemohl navázat kontakt."

„Mám k dispozici zbytkové energie, více ne. Stačí-mi to k tomu, abych registroval vaši materializaci, zaměřil vás a zavolal. Vzdálenosti Arkonu už nezvládnou."

„Co se stalo?"

Arkonidan váhal.

„Nevím, jestli vám to smím sdělit. Jedna se o vojenské tajemství."

.. .

To bylo na Rhodana příliš.-

„A jak chcete zabránit tomu, abych to nezjistil, když požadujete, abych na Arkon odvyšlal vaše hlášení?"

„Musím-tu zprávu zakódovat."

„To vám nebude nic moc platné, protože mám k dispozici tajné Imperátorovy kódy."

Geral-Khor se poprvé pousmál.

„Myslel jsem si to, ale chtěl jsem vaše potvrzení. Dobrá, zasvěťím vás. Přistanete?"

„Máme málo času, Imperátor čeká."

„Je to důležité, Pozemšťane. Velice důležité."

Rhodan pohlédl na generála Deringhouseho. Ten se tvářil bezradné.

- „Tak dobrá," řekl nakonec Rhodan. „Přistaneme po krátké transici. Očekávejte nás. Dejte nám přesné souřadnice, ať si .ušetříme čas."

,

- Minuli několik strážních lodí, transitovali a dostali se do blízkosti strážní planety.

, Jedinou budovou na jejím povrchu byla půlkruhovitá stavba na okraji kosmodromu. Sotva dosedli, z této ploché budovy vyšel osamělý muž a zůstal stát na okraji kosmodromu.

- Zvětšení na monitoru prozrazovalo, že je to Geral-Khor. Rhodan přimhouřil oči.

„Je to všechno divné," mínil. „Vypadá to, že je sám." „Sám? Jeden muž přece nemůže řídit celou základnu." „Proč ne?" divil se Rhodan. Očividně nesdílel Deringhouseho názor. „Aktivních Arkonidanů je jenom málo a Atlan je musí pečlivě rozdělovat. Základna jinak funguje zcela automaticky. Všechny základny jsou řízeny počítačovým Regentem Arkonu. Jako i flotila. V určitých věcech však automat nikdy nenahradí organický mozek, proto Atlan všude umístil

jednoho Arkonidana. Takže bych se vůbec nedivil, kdyby tu byl náš přítel Geral-Khor skutečně zcela sám." ;

Kráčeli po hladkém povrchu kosmodromu a nechali DRU-SUS za sebou. Osamělá postava na okraji kosmodromu jim vykročila vstříc.

„Nač myslí?" zeptal se Rhodan Johna Marshalla.

„Je šťastný, že jsme přišli, jinak nic necítím. Myslí sice na nějakou katastrofu, ale je to dost nejasné a neurčité. Jako by sám nevěděl, v čem ta katastrofa spočívá. Každopádně si dělá starosti a má strach."

„Hm, zvláštní," odpověděl Rhodan a zahleděl se na bezmračné večerní nebe.

Geral-Khor se zastavil, když byli asi pět set metrů od budovy. Měl na sobě uniformu vysokého arkonidského důstojníka a u pasu paprskomet. Když se na něj Rhodan podíval, bezděčně se uklonil. Potom Pozemšťanovi podal ruku.

„Jsem šťasten, že jste vyhověli mé prosbě a nebránili se tomuto zdržení. Ale myslím, že je velice důležité, aby se Gonoza Vlíl dozvěděl, co se tu stalo." i

Rhodan přikývl, stiskl Geral-Khorovi ruku, představil Marshalla a řekl: „Jdete se mnou na lod'?"

„Smím vás požádat, abyste se stal mým hostem?" usmál se Arkonidan. „Věřte mi, mám zřídka kdy hosty a když, pak to jsou většinou roboti, velitelé flotily. Ale nyní..."

Odmlčel se a vykročil k budově.

Marshall se zatvářil vážně a pohlédl na Rhodana. Zdálo se, že poznal část pravdy.

Hovořili o nedůležitých věcech a Rhodan dostal příležitost obdivovat Arkonidanovu trpělivost.

„Tady, prosím," řekl Geral-Khor, když doprovodil své návštěvníky do pohodlně zařízené místnosti. Posadili se.

„Tak ven s tím!" požadoval Rhodan.

Geral-Khor se nuceně usmál.

„Vy odtud letíte k Arkonu, že?"

„Gonozal Vlíl. mě o to požádal."

„Výborně. Tak mu ohlaste, že základna Salex 4 přestala fungovat. Robotská flotila nepracuje a neposlouchá mé velitelské impulzy. Díky svým přístrojům vím, že sem nepřicházejí ani žádné impulzy z Arkonu. Bez nich je však prakticky celá flotila mrtvá. Lodě, které byly v hangáru, tam jsou ještě pořád a nehnou se. Lodě, které krouží na strážních letech létají kolem na předem stanovených drahách, jako by na něco čekaly. Nač čekají, Perry Rhodane?"

Rhodan měl neurčitě tušení, ale nedokázal je analyzovat. Robotská flotila nefungovala - dobrá, to se mohlo stát. To ale ještě pořád nemuselo znamenat, že je zle. Mohlo se jednat o náhodu. ; Mohlo však také jít o útok.

„A co pracovní roboti?"

„Pracovní roboti? Jsou řízeni přímo z této centrály, která je jenom jakýmsi relé, takže jsou řízeni také přímo z Arkonu. Zůstali stát tam, kde byli. Nic je nedonutí se pohnout, neudělají ani krok. Jsem tady široko daleko jediný, kdo se hýbe. Ale já taky nejsem robot."

Rhodan najednou pochopil. Vyděsil se. Allanovo volání a události na Salexu 4 měly najednou souvislost. Byl nejvyšší čas informovat Imperátora.

„Navrhuji vám, abyste Gonozala informoval sám. Přimo z mé lodě. Pak se také dozvíte, jak se máte chovat a které instrukce máte následovat."

„Dobrá," souhlasil Arkonidan. „Vím, že Země a Arkon jsou spojenci."

Rhodan se usmál. Vtom se ozvala jeho náramková vysílačka. Rhodan zapnul minimonitor a podíval se na něj. „Dering-house? Klidně mluvte." • ...

Generálův hlas zněl tiše, ale bylo mu dobře rozumět.

Hypervysílačka, pane. Chce s vámi mluvit Allan. Je to naléhavé, řekl bych.*

„Řekněte mu, ať počká. Za několik minut jsme tam." Pohlédl na Gerala-Khora.

„Tady máte své spojení dříve, než jsme tušili. Pojd'me, obávám se, že nesmíme ztrácet Čas."

Pokud byl velitel základny překvapen, pak to nedal najevo. Okamžitě vstal a šel ke dveřím. Rhodan a Marshall ho následovali. Protože neměli k dispozici žádné vozidlo, rozběhli se ke kosmodromu a utíkali k DRUSUSU. Pomocí antigravu se o tři minuty později ocitli ve spojové centrále lodi.

„Slyším, že se zdržuješ na Salexu 4, Pěny. Důvod?"

Rhodan to Atlanovi vysvětlil několika slovy.

„To jsem si mohl myslet," poznamenal Atlan, „Katastrofa nabírá obrátky. Nejprve jsem si myslel, že jde o náhodu a že je to všechno omezeno jenom na určitou vzdálenost, ale vysvětlení je jednoduché: hyperspojová zařízení nefungovala a proto jsem nemohl dostat informace o poplachu."

„Co se stalo?" vyzvídal Rhodan.

Atlan informoval: „Spojení s počítačovým Regentem na Arkonu III je přerušeno. Nehlásí se. Zároveň byly ochromeny všechny robotské lodě. Všechny, kterým Regent velí. Také všichni bojovníci a pracovní roboti. Všechna odpovídající zařízení a loděnice. Správa Arkonu je před zhroucením, protože téměř všechny práce byly vykonávány roboty, které řídil Regent. Celá planeta války na Arkonu III je odstíněna podivným silovým polem neznámého druhu a gigantických rozměrů. Nikdo jím nepronikne. Ani spojové vlny, ani hmota. Počítačový Regent byl izolován. Následky toho jsou katastrofální."

Geral-Khor zbledl. Vytřeštil oči na Imperátora a klesl na židli. Mlčel.

Rhodan byl velice vážný, když řekl: „Akonané zaútočili. Disponují nám neznámými prostředky. Pomocí jediné lodě se

jim podařilo porazit Arkonidské impérium. Usadili se v srdci říše, jsou nedotknutelní a v bezpečí. Co budeme dělat?"

„To jsem se tě chtěl také zeptat," nejistě přiznal Atlan. „Nevím si rady."

Rhodan chvíli přemýšlel, a pak řekl; „Tady na Salexu 4 se už nebudeme déle zdržovat. Dovolíš Geral-Khorovi, aby letěl s námi, nebo tu má čekat?"

Atlan dlouho nepřemýšlel.

„Smí se s vámi vrátit na Arkon, protože pokud bude Regent opět činný, může základna existovat i bez živého Arkonidana. Geral-Khor se může na Salex vrátit později."

„Díky, Vaše Vznešenosti," vykoktal s úlevou Geral-Khor. „Myšlenka, že bych měl zůstat docela sám mezi těmito počítačovými mrtvolami, byla hrozná. Díky."

„Jsme u tebe za pár hodin, Allane/* řekl Rhodan. „Doufám jenom, že prstenec pevnosti zůstane neutrální. To bude v případě, že se Akonanům ještě nepodařilo ovládnout Regenta. Zatím ho pouze odstínili, víc ne. Tím jim však stále ještě nepatří. Situace není bezvýchodná, Allane. Máme naději."

„Ovšem mizivou naději," namítl Atlan. O deset minut později se DRUSUS zvedl do nočního nebe nad Salexem 4, minul nesmyslně kroužící strážní lodě a o půl hodiny později přešel do transice.

^^^

^Zhruba ve stejné době vydal počítač v institutu pro kosmické přeškolení v Terranii nové informace pro plukovníka Ludviga Rammbuggia, vedoucího důstojníka institutu.

„Aha, aha," řekl, když přelétl obsah monitoru. „Jistý major Heinrich Bellefjord se hodí na přeškolení. Konečně zase jednou důstojník, který slouží ve flotile." Ostře pohlédl na svého sekretáře. „Pierre! Obstarejte mi všechny podklady o tomto

důstojníkovi! Co nejrychleji! Potřebujeme sehrané posádky pro nové pokusné lodě s lineárním pohonem.- Tento Bellefjord musí být okamžitě odvelen na Měsíc!"

Pierre zasalutoval a zmizel.

O půl hodiny později se plukovník dozvěděl, že Bellefjord je s lehkým křížníkem KENIA v akci. To mu nebránilo, aby se hned nespojil s vrchním velením a požádal je o potřebné kroky. Ani ne o tři hodiny později odešel rozkaz přes hyper-vysílačku k frontě u Modré soustavy.

^ ^ ^

Společně s dalšími jednotkami flotily strážila KENIA hranici Modré soustavy.

První pokusy prolomit energetickou bariéru pomocí nějakého technického triku se nepodařily. Ochranné pole jednoduše absorbovalo i vlivy společné transice více lodí.

Velitel major Heinrich Bellefjord ještě netušil, že jeho mise zde končí a že osud tomu tak chtěl - nebo snad nějaký počítač - aby v následujících událostech sehrál mimořádnou roli.

Bylo dobře, že to netušil, protože by to určitě omezilo jeho schopnosti. Nyní však reagoval bleskurychle a tak jako vždycky. Dvěma skoky se ocitl ve spojové centrále.

„Spojení s plukovníkem Kaligulou, ale rychle!"

Dříve než službu konající spojař mohl vyhovět, major se vrátil do velínu. Otočil se na pilota.

„Naberte kurz k místu, ve kterém cizí loď opustila energetický štít, poručíku. Co dokáží oni, dokážeme my taky! Pozoroval jste to přesně?"

Pilot přikývl. Nastavil automat podle souřadnic, zaznamenaných při průletu nepřátelské lodi, a oznámil: „Směr letu souhlasí. Letíme přímo ke zmíněnému místu."

„Dobrá, poručíku Omolo. Vzdálenost?"

„Dvě světelné minuty.“
 „Rychlost?“
 „0,98 světla.“
 „Udržte to! Jsem hned zpátky!“
 Bellefjord se rozběhl zpátky do spojové centrály.
 „Tak co', kadete? Spojení je připraveno?“
 „Plukovník Kaligula čeká, pane.“
 Bellefjord se posadil na židli a zahleděl se na monitor.
 „Co se děje, Bellefjorde?“
 „Pane, žádám o povolení proniknout do Modré soustavy.'..“
 „Povolení?“ podivil se Kaligula. „Snažíme, se o to už několik dní a nedaří se nám to, a vy teď žádáte o povolení? Jak tomu mám rozumět, majore?“
 „Dostal jsem jistý nápad, pane.“
 „To rád slyším, jakýpak?“
 Bellefjord zalpal po dechu, jak byl rozrušen.
 „Budu se s KENIOU zdržovat v blízkosti místa, kde loď Akonanů pronikla energetickým štítem. Domnívám se, že se nám to podaří na stejném místě.“
 Plukovník vypadal starostlivě.
 „Tohle riziko je ale příliš velké, majore Bellefjorde. Pokud se vstup za vámi zavře, nebudete se moci vrátit a my vám nebudeme moci nijak pomáhat. Budete odkázáni pouze na sebe. Nevím, jestli vám mám to povolení dát, než promluvím s Termami...“
 „Máme pořád ještě minutu času, pane,“ naléhal Bellefjord.
 „KENIA míří přímo k tomu místu. Myslím, že tam bude otvor, pane! Namodralá záře je tam pobledlá.“
 Plukovník Kaligula zaváhal jenom na vteřinku. Pak rozhodně kývl.
 „Tedy dobrá, majore, máte mé svolení. Ale jednejte zcela nezávisle a na vlastní nebezpečí. Pokuste se udržet spojení.“
 „V pořádku, pane, a díky.“

^ A ^

KENIA proplula tajemným energetickým štítem, který odděloval soustavu Akonanů od zbývajících vesmíru. Spojení bylo přerušeno. KENIA a všichni Pozemšťané na palubě byli odříznuti od zbývajících světa.'

Bellefjord vyhlásil poplach.

První důstojník se přičítal do velínu.

„Poplach, pane?”

Bellefjord ukázal na stále ještě fungující panoramatické obrazy, které přesně znázorňovaly okolí KENY.

„Neměl jsem čas vyhlásit poplach dříve. Kaligula mi dával povolení k akci. Taky nevím, proč mě najednou napadlo prolétnout tím štítem. Netuším, proč jsem byl tak přesvědčen, že je tam nějaký vstup. Má domněnka však souhlasila. Nyní se nacházíme v Modré soustavě.”

Major přešel k interkomu a ohlásil posádce své instrukce. Pilot poručík Wari Omola snížil rychlost lodi a namířil si to k Šesté planetě, která plula přímo mezi nimi a modrým sluncem. Sphinx, pátá planeta a hlavní svět Akonanů, stála trochu napravo. Bellefjord nepovažoval za vhodné navazovat s Akonany kontakt. Dostal se sem čistě náhodou. Tuhle náhodu chtěl využít, aby zjistil něco o tajuplném energetickém štítu kolem soustavy, ale neměl v úmyslu dát se arkonidanskými předky zajmout.

„Tu díru ve štítu znovu najdeme, když budeme potřebovat,-pane,” konstatoval pilot.

„Přejete si, abychom přistáli, pane?”

Bellefjord s odpovědí zaváhal. Věděl, co se přihodilo při objevení Modré soustavy. Rhodanova zpráva byla k dispozici všem kapitánům lodí vesmírné flotily. Akonané se k Rhodanovi a jeho mužům chovali velmi zvláštně. Ignorovali je. Tím však nebylo řečeno, že by se muselo stát totéž. Akona-

né mezitím zjistili, že Pozemšťané nejsou identičtí s Arkonidany. Možná, že by se nyní k Pozemšťanům chovali jinak než k Arkonidanům.

„Na oběžnou dráhu!" přikázal.

Zaměřovači přístroje neregistrovaly žádnou jinou kosmickou loď uvnitř energetického obalu soustavy.

„Níž!" přikázal velitel lodi.

KENIA pronikla do horních vrstev atmosféry a zpomalila. Bellefjord si na okamžik představoval, co by se stalo, kdyby nenašli díru v energetickém štítu. Nebo kdyby se mezitím uzavřela. Bylo toho hodně, co si člověk mohl představit. Nic příjemného.

Šestá planeta vypadala neobydlená, i když přece jen tam byly nějaké transmitterové stanice a základny. Převážnou část povrchu pokrývala poušť kolem jediného moře. Žádná hustá vegetace, jenom louky a zakrnělé stromy.

KENIA dvakrát obkroužila planetu a potom Bellefjord přikázal přistát.

Jeho první důstojník se vylekaně ohlédl.

„Co máte v úmyslu, pane? Když nás Akonané dostanou..."

„Musíme to risknout, kapitáne. Vidíte támhleten světelný oblouk?

Ano, těsně vedle malé ploché budovy. Chci vědět, kam se dostanu, když tím obloukem projdu."

„Transmitterová stanice?"

„Pravděpodobně. Vezmu si dva lidi a pak se pokusím spojit s Akonany. Vy převezmete velení nad KENIOU. Když se do určité doby nevrátím, odstartujete. Je to jasné?"

„Ano, pane. Ale já..."

„Žádné ale! Odstartujete a pokusíte se vrátit k plukovníku Kaligulovi. To je všechno."

KENIA přistála na břehu malého moře. Bellefjord zapnul interkom a oznámil svůj úmysl vstoupit na povrch, neznámé planety. Požádal laborať o nutné zjištění venkovních hod-

not. Zároveň požádal o dva dobrovolníky, kteří by ho doprovázeli. Nezamlčel jim riziko, spojené s tímto podnikem.

Venku nebylo vidět ani Akonany, ani žádná místní zvířata. Vysoko na nebi stálo modré slunce.

Dorazily výsledky z laboratoře. Vzduch dýchatelný, žádné bakterie a žádná mimořádná radioaktivita. Vstup na planetu 'bez nebezpečí. :

Ozvali se dva dobrovolníci.

„Seržant Meister a kadet Rumpus.“

„Rumpusi? Vy?“ zarazil se Bellefjord, když spatřil svého spojaře. „Měl byste raději zůstat u přístrojů.“

„Veškerá spojení byla přerušena, pane. Kromě toho jsem se postaral o zástupce. Chci jít s vámi, pane.“

Bellefjord se pousmál.

„Tak dobrá, kadete. Víím, že se po této akci chcete stát poručíkem.. . Možná, že vám k tomu náš výlet dopomůže. Máte zbraně?“

„Ano, pane.“

Bellefjord přikývl. „Půjdeme teď k tomu světelnému oblouku. My tam počkáme a vy prozkoumáte tu budovu vedle, seržante.“

Mějte zbraně připravené, ale střílejte jenom na můj rozkaz. V žádném případě nesmíme zahájit násilné akce, budeme jednat pouze v sebeobraně.“

Seržant Meister zarputile přikývl. Vypadalo to, jako by litoval, že se tak ukvapeně přihlásil. Ale mohlo to být také nervovým vypětím a soustředěním.

Vystoupili z lodi a zastavili se několik metrů před světelným obloukem. Seržant Meister šel podle rozkazu dál a dvakrát obešel budovu, než do ní vstoupil. Dveře nebyly ani zamčené.

Zůstal tam deset vteřin, a pak se znovu ukázal.

„Nic, pane. Vypadá to jako nějaká strážní místnost. Lavice^

stůl a vypínač. Je možné, že transmiery fungují jenom ve stanovenou dobu a že je to něco jako čekárna?"

Bellefjord mu zůstal dlužen odpověď. Se smíšenými pocity vzhlížel k otvoru pod světelným obloukem. Nakonec přece jenom odpověděl.

„Je docela dobře možné, že se jedná o jakousi Čekárnu, ale tento transmitter je bezesporu v provozu. Takže nemusíme Čekat."

Podíval se na hodinky.

„Už nesmíme ztrácet čas. Chytíme se za ruce, pánové. Vstoupíme do transmitteru společně. Jakmile se octneme v novém prostředí, pustíme se a budeme připraveni se bránit. Takže - připraveni?"

Meister a Rumpus přikývli.

Bellefjord se zhluboka nadechl a vykročil.

^ ^ ^

První důstojník lodi KENIA Raldini nespouštěl světelný oblouk z očí.

•
Přemýšlel a podívoval se rychlosti, se kterou to všechno proběhlo. Jeho šéf neměl nervy! Jednoduše si vstoupil do transmitteru, aniž by se obával, že se vůbec někdy vrátí.

Ovšem na druhou stranu - co mohl jiného udělat? Kdy dostane zase nějaká pozemská loď šanci proniknout do Modré soustavy? Třeba už nikdy. Třeba jsou těmi posledními.

Moc času na bezpečnostní opatření nebo nějaké velké průzkumy jim nezůstalo. Kdo ví, jak dlouho se to slabé místo na modré hranici udrží.

Raldini se nervózně podíval na hodinky. K čertu, ti tři muži byli pryč pouze pět minut. Čas nějak neubíhal.

Netušil, že těm třem dole v transmitteru ubíhá neskutečně rychle.

^ A ^

Bellefjord nejdříve ze všeho pocítil chlad, který se mu zakousl do kůže. Instinktivně zapnul vyhřívání skafandru. Teprve pak si všiml, že vstoupili do noci. Slunce už nestálo na nebi, zato tam však zářily tisíce hvězd.

Vzduch byl ledový, ale dýchatelný. Možná, že se dostali na noční stranu planety 6. Ovšem ve stejném okamžiku tuto myšlenku zamítl. Gravitace tu byla též podstatně silnější, nejméně 1,5 g.

Byli na jiné planetě.

Jejich oči si zvykaly na náhlou temnotu. Rumpus svíral pažbu paprskometu.

„Kde to jsme?“ zeptal se. „Tohle přece nemůže být Sphinx.“

„Nějaká vnější planeta, nebo jeden z měsíců,“ domníval se Bellefjord a ukázal bradou dopředu, kde se proti jasnému nebi rýsovaly nezřetelné obrysy. „Jestli se nepletu, zase tam stojí nějaká taková čekárna. Podíváme se tam.“

Dveře byly tentokrát zavřené, ale znovu nebyly zamčené. Jakmile je pootevřeli, spatřili uvnitř světlo.

„Asi se to v noci automaticky zapíná,“ domníval se Bellefjord ve snaze najít logické vysvětlení. „Rád bych věděl, proč mají zapnuté transmiery, když je nikdo nepoužívá.“

Náhle zmlkl.

Zavřeli za sebou dveře a ocitli se v úzké chodbě, kde už bylo poměrně teplo. Na lavici seděli tři Akonané zabalení do kožešin.

Bellefjordovi to vzalo řeč a zalapal po dechu. Tito tři Akonané vypadali velmi mírumilovně, jako dělníci nebo inženýři, kteří skončili pracovní dobu a nyní Čekají na svůj vlak. V jejich očích se objevil mírný úžas, ovšem hned se zase ovládli.

„Dobrý večer,“ vykoktal kadet Rumpus. „Promiňte...“

Tři tváře se odvrátily. Nebylo v nich nic jako pohrdání, zloba

nebo dokonce nenávist. Akonané se tvářili lhostejně. Připomínali tváře lidí, které někdo cizí žádá o pomoc a oni odpovídají nikoli slovy, nýbrž gesty.

Bellefjord se rozhlédl. Objevil volnou lavici a několik židlí. „Posadíme se," vyzval své dva průvodce. „Teplo nám udělá dobře: Kromě toho to vypadá, že vlak ještě nepřijel."

Seržant Meister se pobaveně zašklebil, ale pravou ruku držel pořád v blízkosti své zbraně. Kadet Rumpus mezitím dospěl k přesvědčení, že má co dělat s neškodnými tvory. Posadil se a oddechl si.

„Čekáte na něco?" zeptal se Bellefjord.

Akonané jeho otázku ignorovali. Jeden z nich vstal a stoupl si na židli. Zmáčkl černé tlačítko a vyskočilo žluté. Zůstal na židli, zatímco druzí dva opustili místnost a vyšli ven. Uplynuly asi dvě minuty, pak Akonan zmáčkl žlutý knoflík a černý znovu vyskočil. Sestoupil ze židle a posadil se zpátky ke stolu.

Seržant Meister zavrtěl hlavou.

„Co to mělo znamenat?" zeptal se anglicky.

Bellefjord to sice nevěděl, měl však najednou nedobry pocit. Začínal tušit, jakou funkci mohla ta tlačítka mít. Rozhodl se. Vstal a vykročil k Akonanovi. Nahlas a zřetelně řekl; „Pokud dáváte přednost tomu, abyste se k nám chovali jako k barbarům, nebo pro mě za mě k obtížnému hmyzu, pak je to vaše věc. Ale nesmíte se pak divit, když se chováme stejně. Takže - co je? Budete s námi mluvit nebo ne?"

Akonan se zatvářil tak povýšeně, až Bellefjordovi poskočilo srdce. Jen s námahou se donutil ke klidu. Když se Akonan s tímto pohrdavým úsměškem podíval skrze Bellefjorda -jako by ani neexistoval. Pozemšťan ho chytil za límec a zatřepal s ním. Pak si štitivě otřel ruce o kalhoty a zřetelně řekl:

„Špinavce!" : Akonan se konečně zatvářil jinak. Vypadal rozzlobeně.

Ovšem když se k němu Bellefjord obrátil, všiml si pouze jakéhosi zadostiučinění v jeho tváři.

Zadostiučinění? Proč?

Vtom Bellefjord pochopil.

Transmitter! Nastavili jej na vysílání a odešli pravděpodobně pro posily.

„Seržante! Kadete! Dávejte pozor! Chtějí nás překvapit a možná zajmout!“ Zároveň ukázal na tlačítka nahoře ve stěně. „Zmáčkněte to černé tlačítko, ať to přepneme na odesílání a ne na příjem. Pak nás nikdo nepřekvapí.“

Rumpus vylezl na židli a zmáčkl černý knoflík.

Akonan chtěl vstát, ale seržant Meister ho vrátil na židli. Bellefjord řekl arkonidsky: „Co měla znamenat ta loď, která před hodinou opustila vaši soustavu? Mluvte, nebo budeme nuceni použít jiných prostředků. Vy to víte, protože tak moc lodí tu u vás nestartuje. Pokaždé to je určitě velká událost.“

Akonan se díval skrze něj. Rty měl pevně sevřené a oči nic neprozrazovaly. Pod stropem to cvaklo. Černý knoflík samovolně vyskočil, zato žlutý vklouzl. Transmitter byl z nějaké centrály přepojen na příjem.

Rumpus nechápal dostatečně rychle.

„To já ne,“ omlouval se.

„Přepnout!“ vykřikl Bellefjord. „Rychle!“ : Rumpus zvedl ruku a znovu zamáčkl černý knoflík.

Celé to netrvalo ani deset vteřin.

Z chodby se ozvaly kroky.

„Pozdě!“ zvolal Bellefjord a tasil zbraň. „Schovejme se! Připravte se ke střelbě, ale počkejte na můj rozkaz!“

Rumpus seskočil ze židle tak rychle, že se nikdo nedivil kadetově náhlému zmizení. Akonan stál s rukama nad hlavou vedle dveří. Ty se rozletěly. Bez jakýchkoliv známek strachu se dovnitř vřítilo pět Akonanů. Jednoho z nich Bellefjord znal. Zbývající čtyři měli uniformy a byli ozbrojeni.

Bellefjord pocítil cosi jako úlevu a podiv, když jeden z uniformovaných otevřel ústa a interkosmem řekl:

„Pronikli jste do této soustavy a tím pádem jste porušili zákony. Mám rozkaz vás zatknout. Dejte mi své zbraně!"

Šest proti třem, rychle zvážil Bellefjord. Ale jenom čtyři Akonané byli ozbrojení. Takže čtyři proti třem. To byl docela slušný poměr. Snad by se dalo zabránit boji.

„My jsme sem nepronikli, pokud vám to vadí," řekl Bellefjord a svěřil pravici. „Vaše loď pronikla štítem a otevřela nám vstup. Jednoduše jsme prolétli dál. To je vše. Ani nemáme v úmyslu tu zůstat. Vaše akce by byla výrazem nespravedlnosti."

„To není mé rozhodnutí, cizince. Dejte nám své zbraně."

„Nikdy! Nechtě nás odejít!"

Akonan přikývl.

„Dobrá, cizince. Podám hlášení. Vy tedy tvrdíte, že jste modrý štít neprolomili násilně?"

„Ano."

Zdálo se, že to Akonana uklidnilo. Bellefjord o tom intenzívně přemýšlel, zatímco jeden z uniformovaných byl pomocí tlačítek odeslán na cestu. Pravděpodobně, uvažoval, nás chtějí izolovat. Mají dojem, že jsme objevili nějakou metodu, jak prolomit jejich štít. Když je přesvědčím, že to není pravda, nechají nás nejspíš být. Takže pro ně nejsme zase tak ne[^] důležití.

Posel se po deseti minutách vrátil. Šéfovi policistů cosi zašeptal, a ten se pak obrátil k Bellefjordovi: „Dáváme vám hodinu našeho času, abyste opustili soustavu. Pronikli jste k nám čistě náhodou. Naši vědci to potvrdili. Nyní jděte."

Bellefjord měl na srdci ještě spoustu otázek, ale instinktivně vytušil, že by mu na ně nikdo neodpověděl. Dobrá, takže se do Modré soustavy dostali náhodou.

Kývl na své dva druhy a schovali zbraně. Už je nepotřebo-

váli. Akonané byli příliš hrdí, než aby se je snažili přemoci levným trikem.

Když opouštěli čekárnu, nikdo jim v tom nebránil. Vstoupili do světelného oblouku a po dalším kroku před sebou spatřili Čekající KENIU.

O pět minut později lehký křížník odstartoval a nabral kurz k cílové hvězdě. Dosud bylo zřetelně vidět nestabilní místo v energetickém štítu. KENIA jím prolétla a přitom ztratila téměř polovinu rychlosti.

Otvor se uzavíral.

Když Bellefjord podával hlášení plukovníkovi, zjistil ke svému překvapení, že byl povolán na Měsíc. Důvod tohoto opatření mu zůstal neznámý. Každopádně dostal od Kaliguly rozkaz okamžitě odstartovat a hlásit se u velitele měsíční základny.

^ ^ ^

DRUSUS přistál na Arkonu I. Oba nejmocnější muži arkonské a sluneční říše seděli proti sobě v paláci. „Situace je beznadějná,” konstatoval Atlan. Rhodan se tomuto názoru bránil a odmítal jej. „Tak to není, Atlane. Už jsme jednou pronikli. Taky k Arkonu III. Jednou se nám to už podařilo...”

„...za docela jiných podmínek,” připomněl mu Atlan. „Nyní máme co dělat s protivníkem, který, přiznejme si, je v technice mnohem dál než my. Pokud jsou Akonané skutečně předky Arkonidanů a my v jejich očích nejsme nic než zdegenerovaní osídlenci...”

„To je přesně bod, kterého se chytíme,” vysvětloval Rhodan. „Podceňují nás stejně jako vás. Jistě, jsou na tom technicky lépe, ale my máme něco, co oni nemají a mít nemohou.” Atlan se naklonil.
;

„A co?"

„Naše mutanty," usmál se Rhodan. „Když to nedokážeme s DRUSUSEM, pak s mutanty."

„Vždyť to přece nejsou žádní superlidé," namítal skepticky Atlan.

: „Ale disponují vlastnostmi, které jsou Akonanům neznámé."

„Kdy chceš zaútočit?"

„Zítra!"

Chvilí mlčeli, a pak se Rhodan zeptal: „Ty se o to sám starat nebudeš, protože se obávám, že máš co dělat s udržením pořádku tady. Postarej se aspoň, aby všude, kde jsou umístěny robotské flotily, převzali velení živí Arkonidané. Především na nejcitlivějších místech musejí nahradit roboty. Jenom tak zabráníme ještě větším škodám. Dokud pracují hyperspojové stanice, nebude důvod k obavám."

„Díky," sarkasticky opáčil Atlan.

„To je v pořádku, příteli," řekl Rhodan a vstal. „Možná, že bys mi měl na zítra připravit několik bojových lodí. Chci proniknout soustředěně a s více jednotkami. Ten ochranný štít se přece musí dát prolomit."

„Přeji ti hodně štěstí. A buď opatrný. Pěny."

^^^

Po třetím marném útoku proti tajuplnému energetickému Štítu Arkonu III to Rhodan vzdal. Poslal lodě Arkonidanů domů a nechal Deringhouseho kroužit s DRUSUSEM ve velkém odstupu kolem izolované planety. Pak svolal v jídelně válečnou poradou s mutanty.

Kromě mutantů byl přítomen ještě šéfmatematik DRUSU-SU dr. Luis Renner, a bezpečnostní důstojník kapitán Marquardt. O něco později přišel i kapitán Markovski, zodpovědný za zbraňovou centrálu lodí.

V pozadí, neobvykle skromně a tiše, seděl myšob Gucky na pohovce. Tušil co přijde, a tentokrát necítil žádnou velkou chuť pouštět se do tohoto dobrodružství. Akonané pro něj byli děšiví. Dokonce měl i něco jako strach.

Rhodan vážně kývl mužům na pozdrav. ,

„Jak jistě víte, stojíme před velkým problémem. Ale ještě jsme nenasadili všechny své zbraně. Musíme prolomit štít. Násilně se nám to nepodaří. Takže použijeme jiné prostředky. Kapitáne Markovski, povolal jsem vás, abych se zeptal na stav fiktivního transmiteru."

„Je připraven k akci, pane. Vy ho chcete použít?"

„Tak nějak," odpověděl Rhodan. „Ale jenom v případě nouze." Ohlédl se. Zahleděl se na Rase Čubaje. „Považujete za velmi nebezpečné teleportovat na Arkon III?"

Afričan pokrčil rameny. „Na to není odpověď. Musel bych to zkusit."

To bylo pro Rase Čubaje typické. Pochopitelně, že věděl, jak nebezpečný je slepý skok proti neznámému energetickému štítu. Kromě toho bylo zřejmé, že Rhodan nevěří na úspěch teleportace, protože jinak, by se neptal na stav fiktivního transmiteru. Tento transmitter byl schopen samostatně na dálku přenášet předměty. V něm dematerializovaly a na určitém místě znovu rematerializovaly. Například bylo možné s jeho pomocí umísťovat bomby do nepřátelských lodí, aniž by se člověk sám dostal do nebezpečí. A pochopitelně bylo možné takto transponovat i lidi.

„Nemohu a nesmím po vás požadovat takové riziko," řekl pomalu Rhodan. „Děláte to dobrovolně, já vím, ale zodpovědnost nesu já."

„Musíme to zkusit. Jak jinak se dozvíme pravdu, když to nezkusíme?" :

„To se uvidí," řekl Rhodan a pohlédl na Guckyho. „Snad se. nám to podaří s teleporterem, který se pokusí proniknout po-

mocí fiktivního transmiteru. Ovšem na druhou stranu nevím, jakým způsobem bychom ho dostali zpět."

Gucky neuhnul Rhodanovu tázavému pohledu. /

„Energetický pole se nedalo proniknout ani pomocí telepaticejch impulzů," konstatoval. „Jako by na Arkonu III nežila žádná -myslící bytost, což ovšem není ten případ. To však nic neznamená. Když neprojdou myšlenkový impulzy, možná projde teleporter - ať s transmiterem nebo ne."

„Díky, Gucky," řekl Rhodan. „Ale než tě tam pošlu, měli by to nejdřív zkusit Ras Čubaj a Tako Kakuta zároveň."

Pokus zůstal bezvýsledný. Oba teleportéři se soustředili na skok, dematerializovali a za vteřinu byli zpátky. Během skoku narazili na neviditelnou a neidentifikovatelnou překážku a taje velmi silně odrazila zpět. Materializovali na stejném místě, ze kterého skočili.

„Aspoň, že to nebolí," oznamoval Ras Čubaj. „Prostě se skrz to nedá skočit. Není to energetický ochranný štít v pravém slova smyslu. Musí to být něco jiného, něco docela jiného!"

Kakuta jeho výpověď potvrdil. Gucky, který pozorně naslouchal jejich hlášením, si vzdychl: „Bojím se, že teď jsem na řadě já. Hlavně zapněte transmitter přesně ve chvíli, kdy skočím. Snad to pomůže." Podíval se na Rhodana. „Necítím se moc dobře."

Rhodan se k němu sklonil.

„Rozumím ti, prcku. Věř mi, že bych raději hledal nějakou jinou cestu, ale žádná jiná není. Pokud se to vůbec někomu může podařit, pak jsi to ty. Buď opatrný a mysli pořád na to, že na úspěchu tvé mise závisí osud nás všech." Pohládl Guckyho kožich a měkce dodal: „V myšlenkách budeme stále s tebou, prcku..."

Všichni zpozorněli a soustředili se. Vteřiny ubíhaly. Potom se Rhodanova paže sklonila.

Gucky teleportoval.

Jedna, dvě vteřiny uplynuly. Pak deset vteřin.
Gucky se nevracel. Musel to dokázat.

/

~^•~^ ^

Během teleportačního skoku dematerializovalo tělo dotyčného mutanta. Jeho atomy se od sebe oddělily, aby pronikly bez-časovým hyperprostorem do určeného místa. Tam se opět spojily do původního tvaru.

Ještě nikdy v celém svém životě Gucky během takového skoku nemohl sbírat dojmy nebo něco cítit. Jakmile skočil, všechno kolem něj zmizelo a ztratilo se, a ve stejném čase se vrátilo do svého okolí. To, co bylo mezitím, bylo bez prostoru a času, neexistovalo.

Avšak nyní, v energetickém poli fiktivního transmiteru, bylo všechno trochu jinak. Sice dematerializoval jako obvykle, ale cítil, že se vznášá v jakémsi šedém nic. Bylo to všude kolem jeho těla, cítil zvláštní mravenčení. Ale než si to dokázal uvědomit, energetické pole transmiteru ho strhlo s sebou - a dematerializoval.

Dostal se na druhou stranu.

Nožky se mu podlomily a klesl k zemi. Nikdy předtím necítil takovou slabost a teď se mu chtělo jenom spát. Zvolna se mu vracely vzpomínky a ty ho přinutily, aby vstal a otevřel oči.

Co nejrychleji mohl, odplazil se stranou a číhal ve stínu jakési skály. Slunce Arkonu se vznášelo vysoko na nebi a svítilo na krajinu, jakou by Gucky na planetě války nikdy nečekal. Patrně přistál na nějakém zcela neznámém místě.

Arkon III představoval zbraňový sklad a výcvikové centrum arkonidského impéria. Tady se nacházely velké loděnice, továrny, kasárna a vojenská akademie.

Gucky materializoval na ploché náhorní plošině. I když zú-

stal ve stínu skály, mohl se dívat dolů do údolí, které se táhlo až k horizontu- Viděl kosmodrom vesmírných lodí, obklopený mnoha nepřilíš vysokými budovami. Viděl ozbrojené stráže. Přecházely sem a tam, ale Guckyho nemohly spatřit.

Na kosmodromu stály větší a menší lodě, většinou typického kulovitého tvaru, kterým Arkonidané dávali přednost. Vládl tam čilý ruch. Neustále se něco vykládalo a nakládalo.

Vypadalo to, jako by se celá flotila chystala do velké akce.

Gucky se cítil ještě hodně slabý na to,, aby mohl znovu teleportovat. Neměl hlad, jenom žízeň. Možná, že tu někde mají vodu? Opatrně a s námahou se vyplazil ze svého úkrytu poté, co se přesvědčil, že nikdo není nablízku. Asi dvě stě metrů od svého stanoviště našel potok s čerstvou vodou. Napil se a usnul.

Probudil se za pět hodin!

Znovu se napil a vrátil se na náhorní plošinu. Obraz na kosmodromu se nijak nezměnil. Pořád ještě tam stály lodě a byly' nakládány. Vypadalo to skutečně na velkou akci.

Zvláštní! Že by si Arkonidané vůbec nevšimli přistání lodi Akonanů? Copak si ani nevšimli, že bylo přerušeno spojení s Arkonem I? Nebo...?

Gucky se zarazil. Něco mu tam nesouhlasilo.

Rozhodl se, že se nebude namáhat hledáním nějakých myšlenkových impulzů, a místo toho se zaměřil na vyšší budovu na okraji kosmodromu s plochou střechou.

Skok se podařil. Několik skoků na střeše ho přivedlo do nebezpečí před zvědavými pohledy, ale kdo by se díval až nahoru na střechu správních budovy? Jenom na opačném konci střechy stálo několik helikoptér. Svým tvarem se lišily od kluzáků, které používali Arkonidané. Že by patřily Akonanům? Ale to bylo přece směšné. Proč by si sem s sebou tahali nějaké vlastní letouny? Ovšem — ten rozdíl existoval.

Z kosmodromu na Guckyho nemohl nikdo vidět, pokud by

nepoužil skutečně dobrý dalekohled a nevytužil ho tady. Pod ním, v útrokách budovy, muselo být několik stovek Arkonidanů. Nebylo jednoduché seřadit proudící myšlenkové impulzy. Ale Guckymu se to nakonec přece jen podařilo. Přímo pod ním hovořili tři nebo čtyři muži. Nacházeli se o několik pater níž, šikmo napravo pod Guckym. V případě potřeby by to místo mohl přesně zaměřit a teleportovat, ale proč?

Choval se naprosto klidně a naslouchal. ^ „...flotila odstartuje, Vaše Vznešenosti. Proto navrhuji ještě dnes poslat první loď napřed."

„Já jsem imperátor a já budu rozhodovat, kdy dojde ke startům, Gagolku! Jak se opovažuješ mi cokoli předepisovat? Dobrá, jsi velitelem flotily, ale jsi jím jenom proto, že jsem tě jím jmenoval. Start se bude konat teprve za dva dny. Je to jasné?"

Jiný muž řekl: „Imperátor má pravdu, Gagolku. I když bych tě rád podpořil. Čas je to nejdražší, co právě potřebujeme. Moment překvapení je naším spojencem. Ale jak by se ti chytráci ze vzdáleného světa mohli vůbec dozvědět, že o nich víme? Věřím tedy, že Metzatovi III. můžeme důvěřovat."

„Pro mě za mě!"

To byl znovu ten Gagolk.

„Máš švy zkušenosti s podvyvinutými civilizacemi. Doufejme, že koloniální velitel říkal pravdu. Jeho informace mi připadala poněkud zmatená." ' i

„Proč by měl udávat falešné informace?" zeptal se Metzat III., který se nechal nazývat imperátorem.

Imperátorem? Čeho? Cucky o tom chvíli přemýšlel, ale nedospěl k žádnému závěru. Na Arkonu existoval pouze jediný imperátor, a tím byl Allan Gonozal Vlíl. Takže tohle bylo třeba ujasnit. Později.

„... .informace souhlasí, za to ručím. Vaše Vznešenosti. Přiznávám, kolonisté se změnili a jsou nám pouze vnějškově

podobní, ale je nutno vzít na vědomí, jakým nejrůznějšími vlivům byl během předchozích generací vystaveni."

„Nepochybuji o původu kolonistů," odvětil Metzat nabručeně.
„Jenom se ptám, co by mohli mít za luhem, kdyby neříkali pravdu. Ovšem to se brzy dozvíme. Flotila odstartuje pozítří. Nové objevené bytosti budou buď zotročeny, nebo zničeny. To je můj rozkaz, Gagolku!"

„Budu se podle něj řídit, Vaše Vznešenosti."

Gucky jim přestal naslouchat a zamyslel se. To, co právě slyšel, mohlo mít nějaké souvislosti, ale stejně tak to mohl být i úplný nesmysl. Neexistoval imperátor jménem Metzat III. Poslední dobou nepřistáli ani žádní kolonisté, kteří by byli noví, a o kterých by se dalo mluvit jako o nově objevené civilizaci. Bylo však velice pravděpodobné, že ti muži dole byli Akonané. Bylo možné, že předvádějí nějakou komedii. Ale proč?

Na druhou stranu se Gucky ujišťoval, že ti muži nemusejí být Akonané, mohou to být klidně Arkonidané.

Co se to tu vlastně dělo? ;

. Kde vlastně byl?

Tohle nebyl kosmodrom, který navštívil při svém posledním přeletu na Arkon III. Tenhle byl zaostalejší a menší. Také ty lodě...

Gucky se obrátil k lodím. Ano, měly obvyklou velikost a kulovitý tvar, ale nyní ho napadalo, že v rovníkové zóně jsou jaksi rozšířené, napučené. Také jim chyběly určité detaily, především teleskopické nohy vypadaly jinak.

Jenom na první pohled, jak ke svému úžasu zjišťoval Cucky, bylo možné tyto lodě považovat za bojové křižníky Arkonidanů.

Tím však hádanku nevyřešil.

Musel se tu porozhlédnout,

Bylo docela dobře možné, že se dostal do nějakého výcví-

kového tábora, kde chystají manévry. Používají k tomu lodě staršího a jemu neznámého typu.

Soustředil se na skok přes tisíc kilometrů a materializoval uprostřed oplocené oblasti mezi nějakými bednami s náhradními díly. Kolem dokola obcházely ozbrojené stráže, takže se rychle zase schoval. Z úkrytu se rozhlížel, kde to vlastně je.

Nejdříve se soustředil na stráž. Nenarazil na nic podezřelého. Snad až na překvapivou skutečnost, že i strážní mysleli na akci, která měla přijít. Říše Arkonu měla být zvětšena. Objevil se nový nepřítel, kterého se museli zbavit. Šlo o nějaký nový národ, který se teprve učil létat do vesmíru. Za dva dny měla celá flotila startovat, aby si podrobila mateřskou planetu onoho národa.

Gucky zavrtěl hlavou. Nějak tomu nerozuměl. Co se to tu vlastně dělo? Všem přeskočilo? Kdyby mělo dojít k nějaké takovéhle rozsáhlé válečné akci, pak by o tom Allan musel přece vědět. A Rhodan také. Nový národ? Kdo to měl být?

Skočil a přistál na noční straně planety.

Tentokrát materializoval přímo mezi dvěma vesmírnými koulemi, které byly osvětleny reflektory a nakládány. Gucky-ho napadlo, že vidí jenom málo robotů. Většinou tu pracovali Arkonidané.

Arkonidané?

Odkdy Arkonidané pracovali? Vždyť přece všechny práce za ně vykonávali roboti. Co se to tady dělo? Že by je donutili Akonané? Kde vůbec byl počítačový Regent?

Gucky se pokoušel zorientovat. Nyní se nacházel na noční straně a na nějakém kosmodromu, jaký předtím nikdy neviděl. Přitom si myslel, že Arkon III poměrně dobře zná. Nebylo tedy náhodou, že se zahleděl nahoru na nebe, aby se orientoval podle hvězd.

Gucky se vyděsil. Nevěděl proč, ale nebe mu připadalo pozměněné. Trochu jiné než obvykle.

Za pomoci svých vzpomínek teleportoval na místo, kde se měl nacházet počítačový Regent.

Jakmile materializoval, okamžitě zjistil, že se musel zmýlit. Stál přesně v místě, kde poprvé přistál, když zmizel z DRUSUSU. O několik metrů dál vedle něj ležel velký balvan, v jehož stínu usnul. Slunce klesalo k horizontu.

Gucky si uvědomil, že se musel přepočítat. Tady nemohl nikde být počítačový Regent, schovaný pod zemí. Kromě toho tu nikde nebyl neustále zapojený energetický ochranný štít. Tohle byla neupravená rovina.

Gucky začínal litovat, že nemůže navázat spojení s DRU-SUSEM. Neměl nikoho, kdo by mu mohl poradit, nebo dát informace. Byl odkázán sám na sebe a ocitl se v situaci, se kterou si nevěděl rady.

Náhle pocítil stále sílící myšlenkové impulzy a bezděčně se přikrčil. Přes skalnatou krajinu přelétl stín. Kluzák. Byl to malý letoun a jak Gucky hned poznal, byl obsazený pouze jediným pilotem.

Gucky se na něj soustředil a přinutil ho k přistání. V mozku tohoto muže se informoval o ovládacím panelu kluzáku a telekineticky, za pomoci všech svých sil, se mu podařilo pohnout Arkonidanovou rukou a vnutit mu svou vůli.

Muž přistál, aniž by tušil, co dělá.

Gucky číhal ve svém úkrytu dokud pilot nevylezl z kabiny a nezačal se bezradně rozhlížet do všech stran. Podle všeho si vůbec neuvědomoval, co se to vlastně stalo. Gucky kontroloval jeho myšlenky a našel v nich potvrzení svých domněnek. Kromě toho konstatoval, že jeho nedobrovolným hostem je vysoký důstojník flotily. Myšob vyhopsal ze svého úkrytu a přiblížil se k užaslému Arkonidanovi. Důstojník popadl paprskomet. Pro Guckyho nebylo těžké telekineticky mu jej vyrazit z ruky.

„Nech toho!“ vykřikl my sob. „Odkdy se spojenci zdraví

pomocí zbraní? Aha - ty si děláš starosti kvůli tomu kluzáku?' Bez starosti, Je v pořádku."

Arkonidan se ani nehnul. Rozuměl každému slovu, které Gucky říkal. Ale jeho rozum se bránil uznat myšoba za inteligentní bytost. Bylo to zvláštní a velmi neobvyklé. Arkonidané však Guckyho znali. Tenhle snad ne?

„Tak mi pověz, co se stalo na Arkonu, když tu přistáli Akonané. Ven s tím! Chceme vám jen pomoci. Gonozal Vlíl. má starost, co se stalo s planetou války."

Arkonidan vybreptal: „Gonozal...?“ -

Gucky se zarazil. Bylo skutečně neobvyklé, že důstojník vesmírné flotily nezná svého nejvyššího velitele.

„Imperátor Gonozal!" připomínal Gucky.

„Netuším o čem mluvíš, a nevím kdo jsi," přiznal důstojník. „A kdo je Gonozal?"

'Gucky pojal určité podezření. Nebylo možné, že by Akonané vzali Arkonidanům na Arkonu III jejich paměť? Možná s tím měl co dělat ten zvláštní energetický štít.

„Gonozal Vlíl. je vznešený imperátor Arkonu," řekl opatrně. „Před několika dny přistála na této planetě cizí loď. Kulovitá loď se zploštělými póly. Posádka utvořila neproniknutelné ochranné pole kolem planety. Od té doby jsme neměli spojení. Domníváme se, že Akonané izolovali Arkon III, a kromě toho zrušili funkce počítačového Regenta."

„Regenta... ?" znovu se divil důstojník.

Gucky pochopil, že amnézie Arkonidanů musela nabýt neuvěřitelných rozměrů. Tento muž zapomněl dokonce i na Regenta.

„Dobrá, vysvětlím ti to všechno později. Teď bych ale rád věděl, co to připravujete za válečnou akci. Co je to za národ, který jste objevili a na který chcete zaútočit? Kde je jejich mateřská soustava? Víš to?" .

Arkonidan zaváhal. Ovšem potom se rozpovídal: „Loďko-

lonistů — mimochodem ta s těmi plochými póly - informovala o mimořádně krvelačných humanoidních bytostech. Jejich lodě pronikly až k Arkonu a představují velké nebezpečí. Musíme si je podrobit, nebo je zničit. Souřadnice nepřátelské soustavy mi jsou neznámé, ale vím, že se jedná o třetí planetu malého slunce."

To mohla být náhoda, ale Guckyho tušení říkalo, že Arkonidan má na mysli Zemi.

„Kdo je Metzat?" pokračoval Gucky.

Důstojník se bezděky uklonil a slavnostně odpověděl: „Metzat III. je vznešený imperátor Arkonu. Vládne moudře a spravedlivě a jeho rozhodnutí jsou bezchybná jako..."

„Nesmysl!" přerušil ho Gucky. „Imperátorem Arkonu je Gonozal Vlíl. a nikdo jinej."

. Důstojník na něj pohlédl. „Přece nemohou být dva imperátoři," konstatoval.

„No právě!" dal mu Gucky zapravdu, ale uvědomoval si, že právě narazil. Tohleto chtělo jiné vysvětlení.

„Kdo jsi ty?" zeptal se Arkonidan. „Ke kterému národu náležíš?"

„Jsem Gucky z jednotky mutantů Perryho Rhodana. Nikdy jsi o mně neslyšel?" . „Ne." ;

Gucky rezignoval.

„Dej mi ruku, donesu tě ke kosmodromu dolů. Pěšky je to daleko - a ten kluzák zatím nepoletí. Tak honem, teleportace není žádný umění."

Arkonidan byl patrně jiného názoru, ale aspoň už slyšel o teleportaci. Gucky to vyčetl z jeho myšlenek.

Materializovali na stejné budově, na jejíž střeše už Gucky jednou seděl. Hned odtud teleportovali do místnosti, ze které Gucky přednedávnem slyšel rozhovor Čtyř mužů.

Sotva materializovali, důstojník se Guckyho pustil.

„To je poradní salón Jeho Vznešenosti," zalapal po dechu. „Pronikli jsme sem bez povolení, musíme počítat s nejpřísnějším trestem. Já nevím.;"

„A co víš?" vyhrkl na něj Cucky a zahleděl se na velkou hvězdnou mapu na stěně. Přelétl ji pohledem a zjistil, že je tam zakreslená i Země, jako třetí planeta malého slunce. K Zemi směřovala šipka.

Důstojník zvolal: „To je ona! To je ta planeta, které patří naše akce! Za dva dny si ji zotročíme, nebo zneškodníme její obyvatelstvo."

Cucky to tušil, ale potvrzení tohoto faktu mu způsobilo šok. Arkonidané, spojenci Země a Perryho Rhodana, chtěli zaútočit na své přátele! A dělali to bez toho, že by tušili, co činí. Ztratili paměť a dostali novou, falešnou.

Nebo snad existovalo nějaké jiné vysvětlení?

Obrátil se. „Jo, takže tahle planeta to je?" Pochopil, že je nesmysl říkat Arkonidanovi pravdu. Stejně by ji nepochopil. „Můžeš mi říct, kde najdu loď kolonistů, která vám sdělila informace o nově objevené civilizaci?"

„Stojí v podzemním hangáru," odpověděl Arkonidan.

„Tvé jméno je Tanor, jak v tvých myšlenkách Čtu," hlesl Cucky. „Popiš mi ten hangár, abych ho mohl najít. Půjdeš se mnou."

„Je zakázáno se k té lodi přiblížit. Kromě toho je chráněna energetickým štítem."

„Pokusíme se o to," vzal mu Cucky slovo. Začínal tušit, že se stalo něco děsivého - něco mnohem horšího, než vůbec tušil. Akonané neproměnili jenom tohoto Arkonidana, ale celou planetu. Na tomto místě přece stával Regent. A co tu bylo nyní? Zařízení ubohého kosmodromu, který se vůbec nedal srovnat s tím, jaký tu stával. „Dej mi ruku!"

Materializovali v rozlehlé hale asi dva tisíce metrů pod povrchem planety. V dlouhých řadách tu stály malé a střední

lodě. Nemohlo být pochyb, o tom, že i ony jsou připravovány ke startu.

„Kde jsou kolonisté?”

„Dál vpředu. Není to odtud vidět.”

„Jdeme. A jestli nás někdo zadrží, vymysli si dobrou výmluvu. Řekni jim, že jsem vyslancem Xerxese IV., ať je to kdokoli. Řekni také, že tady jsme na imperátorův rozkaz.”

Tanor přikývl. Cucky v jeho myšlenkách četl úmysl, při nejbližší příležitosti se svého tajemného partnera zbavit. To nepředstavovalo žádný problém. Myšob nabral znovu síly.

Šli dál. V dálce spatřili loď, schovanou za energetickým závěsem. Póly měla silně zploštělé.

Cucky zatáhl Tanora do jednoho z boxů. Odtud mohl sledovat dva bezesporu akonanské strážné.

Tanor byl neklidný.

„Už mě Čekají. Co když mě začnou postrádat? Nebo co když najdou opuštěný kluzák?”

Cucky přemýšlel.

„Dobrá, můžeš jít. Ale bylo by dobře, kdybys o mé přítomnosti pomlčel.”

Cucky ho nechal jít. Nemusel se bát zrady, to věděl. Nyní se soustředil na myšlenkové impulzy obou Akonanů.

Byly to silné impulzy, proto se snadno přijímaly. Na druhou stranu však vytvářely takový chaos, že si s ním Cucky nedokázal poradit. Tito dva muži neměli Arkonidany právě v lásce. Považovali je za primitivní hlupáky, které snadno využijí pro své účely. Pak jeden z nich intenzívně pomyslel na jídlo.

Cucky začínal být netrpělivý. Proč ti dva vůbec nepřemýšlejí o tom, co provedli s Arkonidany? Stále se zajímali jenom o vedlejší záležitosti.

Cucky se musel rozhodnout.

Zatvářil se jako nevinátko a vyšel z úkrytu.

Díky telekinetickým silám svého mozku zajistil obě paprs-

kove zbraně strážných, aby nemohli vstřelit. Zároveň hlídal myšlenkové impulzy Akonanů. Zrovna se k němu obraceli. Nebáli se ho. Nepředstavoval pro ně žádné nebezpečí.

Musel je nějak přinutit, aby přemýšleli o sobě a svých úmyslech, jinak se nic nedozví. Bavit se s nimi by bylo patrně hloupé, protože by nic neprozradili. Akonané byli příliš inteligentní. Jedno slovo navíc a pojmu podezření.

„Posílá mě major Tanor,“ řekl čistou arkonidštinou a zůstal stát v uctivé vzdálenosti od Akonanů. „Ptá se, jestli nemáte nějaká přání.“

Jeden strážný sklonil hlavě zbraně, znuděně minul myšoba pohledem a přestal si ho všímat. Druhý na tom byl podobně, ale alespoň odpověděl: „Když budeme mít přání, tvůj major se to dozví od imperátora. Můžeš jít.“

A Gucky šel - poté, co se jim hluboce uklonil.

V dalším boxu se posadil na podlahu a soustředil se na přicházející myšlenkové impulzy. Strážní se tiše bavili. Během následující půlhodiny se Gucky dozvěděl celou pravdu. Šokovala ho natolik, že seděl ve svém úkrytu jako ochromený a zapomínal na své okolí stejně jako na hlad. Najednou pochopil, z Čeho ta podivná energetická zábrana byla. Chápal podivnou změnu Arkonidanů i jejich úmysl napadnout a zničit Zemi.

Začínal tušit, jak velkou techniku Akonané vyvinuli a s jakou rozhodností sledovali svůj cíl. Považovali lidstvo za nebezpečné, takže muselo být vyhlazeno. :

Lod Akonanů ukrývala generátor, který vytvářel regulovatelné Časové pole. Toto pole obklopilo dotýcnou planetu a umístilo ji do libovolného bodu v minulosti. Vědci Akonanů na tom pracovali celá staletí, ale nikdy se jim nepodařilo proniknout do budoucnosti. Zato minulost se naučili velice dobře dosahovat a ovládat.

Lod' Akonanů byla tím pádem časovým reformerem.

S jeho pomocí přenesli Akonané planetu Arkon III o patnáct tisíc let zpět. Žádný div, že počítačový Regent nefungoval. Před patnácti tisíci lety totiž ještě neexistoval. Planeta byla jako tenkrát. Už to sice byla planeta války, ale byla obydlená aktivními a výkonnými Arkonidany, kteří znali pouze jeden cíl: rozšiřovat své impérium a zničit jakéhokoliv potencionálního protivníka.

Tenkrát tu vládl válečnický imperátor Metzat III. Pro Akonany nebylo těžké ho přesvědčit, že má zničit Zemi a Pozemšťany. Vydal svým důstojníkům rozkaz připravit flotilu ke startu. Za dva dny měla třicetitisícová flotila Arkonu zničit Zemi.

Rhodan musel být varován. Ale jak?

Časové pole kolem Arkonu III nedělalo rozdíl mezi světlem a hmotou. Otázkou nyní bylo, jestli se Guckymu podaří teleportovat zpátky na palubu DRUSUSU. S pomocí fiktivního transmiteru nemohl počítat, neboť neměl možnost se s DRU" ŠUSEM dorozumět.

Existovaly tisíce otázek. Třeba ta, jak Akonané chtějí dokázat, aby lodě Arkonidanů pronikly do nového času. Jakmile vypnou energetické časové pole, planeta by se přece měla vrátit do současnosti. Otázek bylo mnoho a Gucky na žádnou z nich neznal odpověď.

Nakonec se přece jen pro něco rozhodl. Teleportoval nahoru na povrch planety a na střechu správní budovy, ve které přebýval Metzat III. Po chvíli pátrání našel místnost s hvězdnou mapou. Bylo tam zamčeno. Cítil se proto bezpečně. Kdyby chtěl někdo přijít, ještě by stačil včas zmizet.

Opatrně začal rozlišovat v množství myšlenkových impulzů. Těch slabších si nevšímal, protože jejich zdroj byl očividně daleko. Zato ty silnější přicházely bezesporu z budovy. Nebylo pro něj těžké najít majora Tanora a identifikovat jeho partnera.

K jeho překvapení to však nebyl Metzat nebo Gagolk, ný-

brž jiný major, velitel malé stíhačky. Tanor mu právě dával rozkaz a dodával; „Spěchá to! Startujete přesně za deset minut a pokusíte se vrátit do zítřejšího večera. Informujte nás, zda existuje planeta s humanoidy, kteří se chystají zaútočit proti Arkonu.“

„Znám svou povinnost,“ zněla odpověď. Pak následovalo ještě několik běžných myšlenek a pilot odcházel.

Gucky zaměřil Tanora, který se svými myšlenkami zůstal sám.

Arkonidský důstojník se vyděsil k smrti, když vedle něj myšob materializoval. Gucky mu však nedal čas cokoli říct, nýbrž se sám ihned zeptal: „Co na to imperátor? Posílá stíhačku?“

„Chce se přesvědčit, jestli kolonisté říkali pravdu.“

Gucky věděl, že Metzat nemůže jednat jinak. A najednou si to uvědomil. Hledal nějaké východisko a nyní se mu jedno nabízelo. Stíhačka! Pokud odstartuje, bude muset prorazit zábranu! Akonané to možná nějak zařídí.

Gucky zmizel, než se zaražený major vzpamatoval z překvapení. A když posléze materializoval, stalo se to uprostřed rozlehlého skladu potravin na kosmodromu flotily, asi sto kilometrů od stanoviště časového reformeru.

Myšob v klidu prohledal zásoby až našel nějaké koncentráty. Jedl s odporem, protože nejraději ze všeho měl čerstvou zeleninu. Nakonec objevil i bednu s břichatými lahvemi. Vyzkoušel jednu a musel konstatovat, že je to něco jako víno. Podíval se na hodinky a znovu se napil. Chutnalo to dobře.

Gucky tu láhev vypil celou...

^ ^ ^

DRUSUS stál už několik hodin ve vesmíru a přizpůsoboval se rotaci Arkonu III.

„Nic, pane. Absolutně nic," vrtěl hlavou Marshall. „Ani jediný myšlenkový impuls neproniká z Arkonu III. Energetické pole ho úplně odstiňuje. Vůbec nevíme, jestli tam dole Gucky vůbec přistál."

Rhodan pohlédl na hodinky.

„Počkáme ještě půl hodiny, a pak to zkusíme s fiktivním transmiterem. Tentokrát pošleme automatickou kameru. Musíme vědět, co se tam děje."

Vtom jeden ze zaměřovačů vzrušeně ukázal na monitor.

„Lod', pane! Táhle - proráží energetické pole!"

Zřetelně sledovali malou kulovitou loď, která zrychlovala a směřovala do vesmíru. Byla arkonidského typu, o tom nebylo pochyb, ale bylo na ní vidět určité odchylky.

„Spojovou identifikaci!" zvolal Rhodan. „Sledujte tu loď a nespouštějte ji z očí. Zdá se, že snad uprchlá a prolomila štít. Musíme zjistit, jak to udělala."

Ve velínu se všichni soustředili na cizí loď a požadovali po ní, aby se identifikovala, když tam náhle materializoval Cucky.

„Nechtěl jít bejt," zapištěl a vyskočil na pohovku. „Ušetřte si námahu. To je jenom malá rybka. Ty velký sedej na Arkonu III. Například Akonani a vznesený imperátor Metzat III."

Rhodan se prudce otočil. „Jak ses vrátil?"

„Táhle na ty lodi," ukázal Gucky na monitor. „Převezla mě přes zábranu, aniž by o tom na palubě věděli, pochopitelně. Mimochodem, nebylo nutný se zábranou cokoli dělat. Z povrchu se dá snadno proniknout. Přitom nedojde vůbec k žádným změnám. Já to nechápu."

„Navrhoval bych," řekl Rhodan, „abys nás informoval o všem. O čem to mluvíš? Jakou změnu máš na mysli?"

Cucky pohlédl na palubní hodiny DRUSUSU.

„Řeknu to krátce, protože máme ještě osmačtyřicet hodin

času k tomu, abychom zachránili Zemi před zničením. Dva dny, Pěny, a ve Sluneční soustavě se objeví mohutná flotila Arkonidanů - jenže tato flotila existovala před patnácti tisíci lety. Akonani totiž dokázali vyhrabat z hrobů tyhle lodě a je- i jich posádky. Zařídili, aby se dějiny otočily. Ta stíhačka, kterou jste viděli na monitoru, byla možná před patnácti tisíci lety zničena v boji proti nějakému protivníkovi. Velitel je už patnáct tisíc let mrtvěj - a teď letí znovu objevit Zemi."

Rhodan byl napjatý.

„No tak, vysvětlí nám to!"

^ A ^

Když Gucky skončil, zavládlo ve velínu ticho.

„Co myslíš, mohli bychom tu flotilu zachytit a zadržet?" zeptal se Rhodan. „S Atlanovou pomocí..."

„Bez počítačového Regenta?" zavrtěl hlavou Gucky. „Nikdy," zůstal neobvykle vážný. „Bude se jednat asi o třicet tisíc lodí. Jak je chceš zastavit?"

„V tom máš pravdu," souhlasil Rhodan. „Bez počítačového Regenta to těžko zvládneme. Je to moc lodí. Nevím, co si s nimi počneme."

Vznikla přestávka a potom se Guckyho zeptal; „Neříkal jsi, že se nás nejdříve ze všeho pokusí přinutit ke kapitulaci?"

„Chtějí si Zemi podrobit nebo ji zničit." " ,

„Dobrá, aspoň jsme dostali nějakou lhůtu." Rhodan pohlédl na Deringhouseho. „Spojte se s Terranií. Maršála Freyta a Reginalda Bulla. Okamžitě a naléhavě!" • Generál Deringhouse odešel do spojové centrály.

„Okamžitě musíme učinit všechna opatření k ochraně Země," pokračoval Rhodan. „Zůstaneme s DRUSUSEM tady, abychom hlídali start flotily duchů. Možná, že nás mezitím napadne, jak časový reformer vypnout..."

^ A ^

První neohlášená transice přišla z oblasti Pluta. Strážní křižník registroval rematerializaci cizí lodi. Protože nenásledovala další hlášení, maršál Freyt nevyhlásil poplach. Zcela správně se domníval, že se jedná o stíhačku. Proto na ni nasadil letku stíhaček, která ji měla nenápadně sledovat. Na obydlených planetách bylo vše připraveno. Nesmělo dojít k žádným obětem.

Freyt věděl, že duchové Arkonidanů přilétají hlavně kvůli tomu, aby dobyli sluneční soustavu, nikoli aby ji zničili. Bude nutné zadržet stíhačku do té doby, než se vrátí Rhodan a jeho muži.

Cizí stíhačka postupně oblékala jednotlivé planety, pokaždé se opatrně stáhla, když pilot získal dojem, že si jí někdo všiml, a o pět hodin později opět transitovala.

Bude svému imperátorovi hlásit, že zpráva „kolonistů“ souhlasila.

Krátce nato odešlo na palubu DRUSUSU hlášení. Potom začalo dlouhé, nečinné Čekání...

^ ^ ^

Následujícího dne přišly Rhodanovy instrukce. Obsahovaly pouze lakonický rozkaz, aby počítač na Venuši vydal jisté informace. Jednalo se především o dějinné údaje, sahající asi o patnáct tisíc let zpět.

V tomto počítači byly uloženy dějiny Arkonidanů. Bylo možné kdykoli zjistit cokoli z minulosti této říše.

Na Venuši odletěl Bully osobně. Pouze tušil, proč Rhodan potřebuje znát dějiny Arkonu.

Jakmile požadované informace získal, navázal přímo na Venuši spojení s Rhodanem, aby mu je předal.

Byly uklidňující, ale zároveň i zklamaly. Až na jednu malou drobnost.

^ •*_ ^

Rhodana tato drobnost spíše uklidnila, než zklamala. Vyvolávala sice další hádanky, které nedokázal vyřešit, ale bylo to zajímavé. Potřeboval se poradit s ostatními, takže svolal shromáždění do jídelny, jehož se měli zúčastnit všichni důstojníci DRUSUSU.

Rhodan seděl za stolem a listoval získanými údaji.

„Mohu vás uklidnit, pánové. Země nebude ani zotročena, ani zničena. Jednoznačně to vyplývá z dějin vlády imperátora Metzata III. A dvakrát žít nemohl, to by byl paradox. Nechci vás nudit podrobnostmi. Metzat se vůbec v ničem nelišil od ostatních imperátorů. Až najedno věc!“ Pohlédl na své muže a četl v jejich tvářích překvapení. „Během své vlády Metzat zažil, že Arkon byl napaden cizí civilizací. Ne že by došlo k velké bitvě mezi tisíci loděmi, přiletěla jenom jedna. Dostala se až k povrchu válečné planety a dvakrát tuto planetu obeplula. Když zmizela, zanechala mohutný kráter hluboký dva tisíce metrů. Téhož dne se Metzatova flotila vrátila z akce a[^] vyslala hlášení: Žádné mimořádné události.“ Rhodan zvedl hlavu. „To je všechno, pánové. Metzat vládl ještě padesát let; potom zemřel.“ :i

Ve tvářích důstojníků a mutantů četl zklamání. Pouze Cucky se pobaveně šklebil. I John Marshall, který si přečetl Rhodanovy myšlenky, pochopil souvislosti, i když šije neuměl vysvětlit.

„Časový reformer Akonanů leží v hlubině dvou tisíc metrů,“ pokračoval Rhodan. „Trychtýř, o kterém se hovoří ve zprávě, je také dva tisíce metrů hluboký a vznikl na stejném

místě, kde byl později zkonstruován počítačový Regent. Pochopitelně tedy na stejném místě, kde dnes stojí časový reformer. Vidíte souvislosti? Dokážeme ho včas zničit - otázkou je jenom to, jakým způsobem! A je tu ještě poměrně abstraktní otázka: co se stane, pokud to nedokážeme?"

Vtom se rozzářila obrazovka a od zaměřovačů přišlo hlášení.

„První jednotky arkonidské flotily odstartovaly a letí do vesmíru. Zaměřovači robot uvádí pět tisíc jednotek, z nichž první už přecházejí do transice. Probíhá to všechno strašlivě rychle."

Rhodan začal jednat. Nejdříve ze všeho povolal Allana na palubu DRUSUSU. Než Allan dorazil, odstartovalo dvacet tisíc lodí. Atlan byl velice nervózní. Bylo na něm vidět. Že má obavy, nebo dokonce strach. Že pochybuje o budoucnosti. Co se stane? Co se vlastně stalo?

Zatímco Rhodan odváděl svého přítele do soukromých kajut, první loď Metzata III. dolétla ke Sluneční soustavě Pozemšťanů.

i ^ A ^

Byly očekávány.

, Nepřátelská flotila hermeticky uzavřela celou soustavu od okolního vesmíru a pomalu postupovala. Snažila se zbytečně, protože žádná z pozemských lodí se nepokoušela opustit soustavu. Přitom probíhal docela normální provoz mezi planetami, ale žádný z velitelů si flotily nevšiml. Vypadalo to, jako by se tu denně stávalo, že Pozemšťany navštěvují cizí vesmírné flotily.

Maršál Gagolk, imperátorův zástupce, pronikl se svou vlajkovou lodí kupředu a obletí třetí planetu, která byla identifikována Jako mateřská planeta humanoidů. Tři hodiny se po-

koušel navázat kontakt, ale ignorovali ho. Dokonce i když přistál, nikdo si ho nevšímal. Jako by byl pro ně neviditelný.

Gagolka to skutečně zaskočilo. Nevěděl si rady. Rozkaz zněl podrobit si humanoidy, nebo je nemilosrdně zničit. Ale oni se nebránili. Přitom bylo naprosto zřejmé, že by se bránit dokázali.

Gagolk znervózněl. Nedokázal přikázat svým lodím, aby zahájily palbu. Porušovalo by to všechny morální zákony.

Napětí rostlo.

Každou chvíli mohla tato; gigantická nálož detonovat.

^ ^ ^

Seděli proti sobě a přemýšleli. Atlan a Rhodan.

Po krátké debatě Rhodan pochopil, proč vlastně Akonané považují lidstvo za svého nepřítele. Rhodanovi se totiž sice. náhodou, ale přece podařilo proniknout do dobře strážené Modré soustavy. To se nikomu předtím nikdy nepodařilo. Lidé to dokázali. Proto museli být zničeni. Docela jasný, přísně logický následek věci.
i

Podařilo se to díky novému lineárnímu pohonu lodí. To byla odpověď na všechny otázky.

„Ano, myslím si, že to tak je," řekl Rhodan spokojeně. „Lod' s lineárním pohonem by mohla na Arkonu III přistát, nebo alespoň prorazit časovou zábranu a shodit bomby." -'

Atlan přikývl.

„Držme se dějinných událostí. Byla shozena pouze jedna bomba a vytvořila kráter do hlubiny dvou tisíc metrů - tedy řetězová reakce. Žádná arkonidská bomba! Obyčejná atomová bomba. A loď musí planetu dvakrát oblétnout, než dojde k detonaci."

„Proč?"

„To nevím, ale uvidíš, že to k něčemu bude."

Rhodan si v duchu oddechl. Bylo dobře, že sem Allana pozval.
„Pojď se mnou!*" vyzval pak Atlana. „Chci si promluvit s Terranií."

Spojení bylo okamžité. Potom obdržel Bully krátké a jednoznačné rozkazy.

Akce se rozběhla.

^ ^ ^

Ani major Heinrich Bellefjord, ani jeho první důstojník kapitán Benno Raldini netušili vůbec nic o událostech, které právě otřásaly vesmírem. Měli dost svých starostí s ovládáním lineárního pohonu vesmírné lodi.

Velitel výcvikové základny na Měsíci přikázal bojovou pohotovost a všechny posádky se nacházely na palubách lodí. To se týkalo i Bellefjorda a jeho lidí. Jenže všichni to považovali za výcvik, a nikdo nepočítal s tím, že by museli odstartovat. Tím větší bylo jejich překvapení, když o několik hodin později přišel do velínu Bellefjordovy lodi velitel základny.

„Jste připraven ke startu, majore?"

„Ano, pane."

•••- „Nový rozkaz z Terranie. Rhodan přikazuje akci lineární lodi. Je mi líto, ale vy jediný momentálně máte vycvičené mužstvo. Tady je váš rozkaz. Přesné za třicet minut odstartujete. Kurz Arkon. Ohlásíte se tam u Rhodana, který na vás čeká. Tam se dozvíte všechno ostatní."

^ ^ ^

„Co hlásí Bully?" zeptal se Atlan dvě hodiny po rozhodujícím rozhovoru s Rhodanem. Opět stáli ve velínu DRUSUSU a prohlíželi si zakódované zprávy ze Země.

Rhodan četl; „Ještě stále bez kontaktu s Arkonidany. Chováme se zdrženlivě. Loď jejich velitele přistála, jinak se nic nestalo. Právě odstartoval křižník RALPH TORSTEN s velitelem majorem Bellefjordem a úspěšně prorazil zábranu. Obyvatelstvo zachovává klid. Jak dlouho ještě? Bull."

Rhodan pohlédl na Allana.

„Až přiletí Bellefjord, přejdu na palubu jeho křižníku. Budu let řídit sám. Mimochodem, když jsem si znovu pročetl podrobnosti zpráv z dějin, všiml jsem si popisu toho dvoukilometrového kráteru. Vypadal spíš na vulkanický původ - vysoké boční stěny, propadlé centrum a další znaky. Kráter tedy nemůže pocházet od shozené bomby."

Atlan nic neříkal. Čekal, že Rhodan bude pokračovat. Rhodan skutečně pokračoval: „To mne přivedlo k domněnce, že ti cizinci tenkrát před patnácti tisíci lety odpálili bombu někde v hlubině, přímo uvnitř, nebo vedle časového reformeru. Jinými slovy: budu s sebou muset vzít Guckyho. Zná stanoviště akonské lodi z nás všech nejlíp."

Gucky materializoval těsně vedle něj a tvářil se vyčítavě. „Díky, Perry," zapištěl. „A já ti za odměnu povím, proč musí tvoje loď dvakrát obkroužit Arkon III, než odletí. Musí to udělat, protože jinak by se po ní střílelo. Je to jasný, ne?"

Rhodan překvapeně přikývl. Pak se otočil ke skupině vědců.

„V této souvislosti mě napadla ještě jedna otázka, kterou byste mi snad mohli zodpovědět.

Časový reformer přenesl Arkon III do minulosti - dobrá. Metzat, který žil před patnácti tisíci lety, se stal znovu imperátorem. Jeho současníci žijí. Moje otázka zní, kde jsou ostatní Arkonidané - ti, kteří žijí v naší současnosti? Přece se nevypařili?"

Šéf vědeckého oddělení Renner se usmál a bez zaváhání odpověděl: „Zapomínáte, že Arkon III skutečně žije v jiné

Časové úrovni. Kdybyste chtěl potkat Arkonidany, které znáte, musel byste patnáct tisíc let počkat. Oni dosud nežijí. Teprve ve chvíli, kdy zničíte časový reformer, se najednou znovu objeví, aniž by ztratili jedinou vteřinu svého života."

„To je na mě moc!" postěžoval si Gucky a odloudal se k pohovce, aby se tam věnoval své oblíbené činnosti. „Až budu muset jít do akce, vzbud'te mě. Já mám raději praxi než teo-

^ ^ ^

Na palubu DRUSUSU přiletěl major Bellefjord.

„Jaký byl let, majore?" zeptal se Rhodan. Gucky už byl vzhůru a posedával v koutě. Prohlížel si solární bombu, kterou ho vybavili do akce, jako by se jednalo o nějakou obyčejnou krabičku z obchodního domu. „Jak se vám letělo s novým pohonem?"

Bellefjord, který Rhodana spatřil pouze jednou v životě, a to jen letmo, zapomněl na počáteční ostych.

„Nádhera!" zvolal nadšeně. „Je to něco úplně jiného, než skákat hyperprostorem. Nikdy v životě bych nevěřil, že vesmírné lety mohou být tak zábavné."

Rhodan přikývl.

„Souhlasím s vámi, majore. Můj první dojem byl podobný." Podíval se na monitor. „Poletíte k Arkonu III. Prorazíme energetickou zábranu a pak budeme zpomalovat paralelně k povrchu planety. Budeme muset planetu oblétnout. Všechno ostatní pak bude záležet na našem malém příteli," ukázal na Guckyho. „Bude teleportovat. Přesně o deset minut později ho vezmeme zpět na palubu. Je to jasné?"

„Ano, pane."

' ^ ^ ^

Skutečně pronikli energetickým Časovým polem kolem Arkonu III. Na frontálních monitorech se objevila krajina. Dobře známá a přece poněkud cizí krajina.

Cucky stál vedle Perryho Rhodana. Náhle ukázal na téměř prázdný kosmodrom a blízkou náhorní plošinu.

„Támhle to je - tři minuty odtud!"

Přitiskl k sobě bombu, nadechl se a teleportoval. Rhodan kývl na Bellefjorda. Loď znovu zrychlila, vystoupala o čtyřicet kilometrů výše a zahájila oblet planety.

Bellefjord seděl před ovládacími panely a řídil svou loď velice chladnokrevně a přesně. Věděl, co je ve hře, přestože ne všechno úplně chápal. Vedle něj stál Rhodan. Rukama svíral opěradlo křesla.

Tři minuty...

Jak dlouhé mohou být tři minuty?

^ A ^

Guckymu tyhle tři minuty ubíhaly velice rychle. Materializoval na povrchu planety na okraji rozlehlého přistávacího pole.

Podíval se na hodinky. Už uplynulo třicet vteřin, zůstávaly mu tedy ještě dvě a půl minuty. /

Skočil podruhé a materializoval ani ne sto metrů před lodí Akonanů. Kdyby tu bombu odložil tady, snad by to stačilo -snad. Možná, že by ochranný štít lodi zadržel největší nápor exploze. Takže raději neriskovat a využít čas. Ještě dvě mihnuty!

Zahleděl se na cíl, soustředil se a skočil.

Bolest ho málem připravila o smysly, ale pak to; bylo pryč. Cítil jak klouže po vzedmuté překážce a dopadá na pevnou zemi.

Stál přímo před energetickým štítem časového reformeru, Nepodařilo se mu jím proniknout. Co teď?

Všiml si strážného, který o pár set metrů dál procházel energetickým štítem. Možná, že tam byl stejný otvor jako ve štítu nad planetou před nedávném. Na nic nečekal a skočil.

Právě včas, protože jedna z dalších stráží si vetřelce všimla. Muž zvedl zbraň, ale příliš pozdě - malá bytost jednoduše zmizela. Zneviditelněla.

Stráže vyhlásily poplach.

Gucky mezitím materializoval uvnitř lodi Akonanů.

Znovu se podíval na hodinky.

Ještě čtyřicet vteřin! Už ztratil příliš mnoho času.

Aniž by loď věnoval jediný pohled mocným generátorům a strojům, odložil bombu a materializoval zpátky před loď.

Ještě třicet vteřin než přiletí Rhodan. Pak dalších třicet vteřin a bomba exploduje. Snad to vyjde.

Skočil před energetický štít. Stráže ho opět spatřily. Ještě deset vteřin!

Znovu teleportoval o kus dál, aby stráže zmátl.

Ted!

Na obzoru se objevil černý bod, protože slunce stálo za ním. Když se zableskly první výstřely, Cucky skočil. v Materializoval ve velínu vedle Rhodana. Ztěžka oddechoval. '.; „Za dvacet vteřin to tam bouchne!"

Potom se vyčerpáním složil.

: Rhodan vydal rozkaz odletět, sklonil se a vzal Guckyho do náruče. Nesl ho na pohovku.

Křižník RALPH TORSTEN prorazil energetický štít časového pole a řítil se k čekajícímu DRUSUSU.

Jakmile uplynulo dvacet vteřin, na povrchu Arkonu III se rozevřela ohnivá tlama a zplynovala tisíce tun kamení a kovu.

Zároveň zmizelo časové pole — a s ním i všechny jeho následky.

^ A ^

Přišlo to na poslední chvíli.

Maršála Gagolka napadlo, že už asi ví, jak vyprovokovat lidstvo. Nasedl do pancéřového vozu a rozjel se po kosmodromu směrem k vysokým budovám na jeho okraji. Sledoval přitom okolní techniku a divil se, jak je možné, že Arkonidané ještě tuto vysoce civilizovanou planetu neobjevili.

Potkal několik chodců, ale ti ho znovu ignorovali. Ani vojáci, kteří hlídali na okraji kosmodromu, si ho absolutně nevšíмали.

Pak ale vysel z bunkru důstojník strážní jednotky a pozvedl ruku.

Gagolk zastavil. Mávl na své lidi/otevřel boční východ a vyskočil ven. Ruku držel na pažbě mocné energetické zbraně. Vykročil k důstojníkovi, který se podle všeho vůbec necítil ve své kůži.

„Proč mě zdržuješ?“ vyjel na něj Gagolk. „Kdo vládne téhle planetě a jejím koloniím?“

„Okamžik strpení, pane. Budete si moci promluvit s Jeho zástupcem,“ odpověděl poručík a v duchu proklínal slabost v kolenou. „Musím vás požádat, abyste tu do té doby počkal.“

„Proč?“

„Protože je zakázáno vstupovat do Terranie.“

Gagolkovi se rozbřesklo. Kdyby se mu podařilo vyprovokovat toho poručíka, aby zahájil palbu, pak by měl právo zaútočit na planetu. Tím by se zbavil všech morálních komplikací.

„A kdo mi v tom zabrání?“ zeptal se.

Poručík se zpotil.'

„Bylo by mou povinností to udělat, ať už chci nebo nechci. Zemřel byste.“

„S tím jsem počítal od chvíle, kdy jsem poprvé oblékl tuto uniformu.“ ,

Gagolk sledoval, jak se všude kolem otevírají v povrchu kosmodromu klapky, a pak z nich vyjíždějí hlavně paprskových děl. Ušklíbl se a ukázal na svou náramkovou vysílačku.

„Vidíš, to je vysílačka. Jsem ve spojení s veliteli třiceti tisíc válečných lodí. Každý z nich nyní slyší, o čem s tebou mluvím. Jedno slovo - a všech třicet tisíc lodí se vrhne na tvou mateřskou planetu. Bude tedy lepší, když si rozmyslíš, co říkáš. Může na tom záviset osud celé téhle planety.“

Poručík se raději zahalil do mlčení. Naproti od plochých -budov se rychle blížil kluzák.

Gagolk si jej všiml.

„Je to muž, o kterém jsi hovořil?“ , „Asi ano, pane.“

Kluzák přistál, dveře se otevřely a na kosmodrom vstoupil Bully.

- „Není obvyklé, abych přijímal návštěvníky z jiných světů tady na kosmodromu,“ řekl čistou arkonidštinou bez jakéhokoliv přízvuku.

„Ale ve vašem případě učiním výjimku.“

- Teprve nyní si Gagolk uvědomil, že s ním hovoří arkonidsky bytost, jejíž planetu velké impérium dosud neznalo. To přece nebylo možné!

„Vy mluvíte mou řečí?“ divil se a nevědomky promluvil vcelku zdvořile. „To zjednoduší mou misi. Imperátor Arkonu Matzat III. mě posílá, abych zkolonizoval tuto planetu. Imperátorovo přání je podporováno válečnou flotilou, která v tuto chvíli Čeká na to...“

„Na co čeká?“ chtěl vědět Bully. „Je snad úmyslem imperátora zničit cenné koloniální světy?“

Gagolk se usmál.

„Takže vy přijímáte? Výborně! Mimochodem, tento důstoj-

nik říkal, že jste zástupcem zdejšího vládce. Máte jeho zmocnění?
Kde je on sám?"

Bully ztratil něco ze své trpělivosti.

Zrudl a zvýšil hlas.

„Chcete mír, nebo chcete válku? Pokud chcete válku, taky tu mám několik tisíc lodí. Nejsme tak bezbranní, jak byste si myslel."

„Takže vy se bráníte tomu, aby se imperátor Arkonu stal vaším pánem?" ostře se zeptal Gagolk.

Vtom se několik děl pootočilo a zamířilo na Gagolkův pancéřový vůz. Bully to spatřil a poznal hrozící nebezpečí- Popadl Gagolka za paži a strhl ho stranou do podzemního bunkru. Poručík je následoval. ^ Nad hlavami se jim zablesklo.

V zářivém atomovém slunci shořel Gagolkův pancéřový vůz.

Katastrofě se už nedalo zabránit.

Vlajková loď arkonidské flotily vzlétla a řítila se nahoru k nebi, kde za pár vteřin beze stopy zmizela. Na hranicích sluneční soustavy se formovaly lodě Metzata III. k útoku. Prorazily řetězec strážních lodí Pozemšťanů a zahájily palbu. Strážní flotila se otočila a prchla.

Země byla nepříteli vystavena na milost a nemilost. Jeho převaha byla příliš mocná a udusila každý odpor už v náznaku.

n

Arkonidané se nestarali o prchající lodě. Gagolk byl podle jejich názoru mrtev, nebo ztracen. Pokus o kolonizaci planety ty nevyšel.

Ničivá mašinérie se rozběhla.

Proti Zemi už letěla první atomární torpéda.

Bully táhl Gagolka za sebou až do velínu bunkru.

Tam už z reproduktorů přicházela hlášení:

„Poplach! Nepřítel útočí proti Zemi! Naše strážní lodě se jen

s námahou vyhnuly zničení a shromažďují se v sektoru Marsu. Nepřátelská flotila se řítí proti Zemi. Atomový poplach!''*

Bully smrtelně zbledl. Zvedl ruce, zatnul pěsti a vrhl se na vrchního velitele Arkonidanů, jako by si tím mohl nějak pomoci. Ale než stačil udeřit, Arkonidan zmizel. Ne způsobem teleporterů, kteří za sebou nechávají rozmíhotaný vzduch, zmizel úplně jinak. Najednou tam nebyl. Jako kdyby vůbec neexistoval.

Bully klopýtl a málem upadl. „Co... co to je? Přece nemůže...?

Z reproduktoru se ozval maršál Freyt. „Pane Bulle, ohlaste se! Kde jste?“

Bully mávl na spojaře.

„Co je?“

„Poslouchejte, pane Bulle, nepřátelská flotila...!“

„Já vím, útočí na nás. Pokusil jsem se o všechno...“

„Ale...“

„Měl jsem v rukou jejich velitele, ale když jsem ho chtěl uškrtit, jednoduše zmizel.“

„Poslouchejte laskavě!“ okřikl ho Freyt. „Pořád ještě nevíte, co chci říct. Ta flotila zmizela. Sotva jsem vyhlásil poplach, zmizela. Vyslaná torpéda už pronikala atmosférou, a najednou byla pryč. Ve stejný okamžik zmizely i lodě. Je po všem.“ -' Bully klesl na židli. Lidstvo mělo už jenom pár vteřin, a najednou bylo zase všechno v pořádku. '„Zaplať Bůh!“ oddechl si Bully. „Takže Rhodan to přece jenom stihnul. Zničil Časovej reformer.“

^ A ^

Atlan vyšel ze spojové centrály DRUSUSU. Rozpráhl paže, a objal Rhodana.

, • „Dokázal jsi to!“ řekl krátce. „Přichází jedno hlášení za dm-,

hým. Robotské flotily začaly fungovat a pracují. Počítačový Regent je také v chodu. Děkuji ti, příteli."

„Neudělal jsem to bez jisté míry egoismu," usmíval se Rho-daň, „Nezachránil jsem jenom tvé impérium, ale i moje. Akonané... Budeme si o nich muset ještě promluvit, Atlane. Nevěř tomu, že se jen tak vzdají. Bojí se mě, protože mám lineární pohon lodí. Lodě s takovým pohonem mohou proniknout až k nim a oni je nemohou zadržet. Nemyslím, že se pustí do otevřeného válčení, ale jejich zákeřné akce jsou nebezpečnější než jakákoliv válka."

„Jsme varováni," odpověděl Atlan, ale neznělo to příliš přesvědčivě. Rhodan zavrtěl hlavou.

„Varováni? Jak to myslíš? Maximálně víme to, že v centru naší Mléčné dráhy existuje obrovské impérium, jehož vládci nás nemají rádi - to je tak všechno. Neznáme jejich sílu a velikost, neznáme jejich prostředky, a tak si myslím, že jsou schopni nás neustále překvapovat. Naším úkolem bude, abychom je nepodcenili, a abychom možnost nebezpečí vždycky včas poznali. Anebo musíme Akonany přesvědčit, že pro ně nejsme nebezpeční." • „Jak bys to chtěl provést?"

Rhodan se usmál. „To ještě nevím, Atlane, ale najdu způsob. Spolehni se."

Obrátili se a šli do velínu, aby vyslechli hlášení, která přicházela ze Země.

Rhodan měl plnou hlavu starostí. Akonané si zatím, dalo by se říci, jenom hráli a nic neriskovali. Sami se do boje nepouštěli. Považovali lidstvo za ohrožení své existence, ale nebrali je příliš vážně. Dívali se na ně jako na obtížný hmyz, který musí být zničen. Sami byli příliš pyšní, než aby tento úkol převzali osobně.

Ale jednoho dne, jak Rhodan tušil, budou Pozemšťané a

Akonané stát tváří v tvář, a pak bude záležet na tom, kdo z nich bude lépe připraven. Ten potom zvítězí...